

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

N. ΟΙΚΟΝ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ τυπογραφεῖον τῆς «Κορίνθης»
Αἰσθητικαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' αὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματέστην καὶ χαρτονομισμάτων.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΕΠΑΙΤΗΣ, (μετὰ ἐκάνος), μυθιστορία Ἐρνέστου Λαδῆ, μετάφρασις Τονυ.
— Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΕΡΩ, μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουρέ (Συνέχεια). — ΤΕ-
ΘΑΜΜΕΝΟΙ ΖΩΝΤΕΣ, διήγημα ΕΛΙΕ ΒΕΡΝΕΤΤ: — Αἱ ΦΥΛΑΚΑὶ ΠΑΗΡΟΦΟΡΙΑΙ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτῆα

Ἐν Ἀθήναις: φρ. 5, ἂν ταῖς ἰαυρησίαις 6
Ἐν τῷ ἰστορικῷ φρ. χρυσῷ 10. Ἐν Ῥωσσίᾳ ρουβλια 4.
ΦΥΛΑΑ προηγούμενα λευτὰ 20

Toullav

Castell

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΕΠΑΙΤΗΣ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΝΕΣΤΟΥ ΛΑΔΕ

[Συνέχεια τῆς προηγούμενου φύλλου].

Δὲν ἔσχε καιρὸν νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἡρεμίαν του, καὶ νὰ ἀποκρύψῃ τὴν ταραχὴν του, οὐδὲ νὰ παρασκευάσῃ κωμωδίαν, ἵνα ἐξαπατήσῃ τὴν σύζυγόν του. Προσεποιεῖται λοιπὸν μεγίστην κακοδιαθεσίαν καὶ ἐκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Μόνον τὴν πρωίαν τῆς ἐπιούσης, περὶ τὴν δεκάτην ὥραν, εἶδεν αὐτὸν ἡ σύζυγός του. Τὸν ἠρώτησε δὲ περὶ τῶν συμβάτων τῆς προτεροαίας.

Ἐφες τὰ ἄρθρα αὐτά. (Σελ. 390).

— Χθὲς πολὺ ἐτρόμαξα ἰδοῦσά σε ἐπανερχόμενον οὕτως. Ἐπασχε; ;

— Τί σὲ ἐνδιαφέρει; ἀπήντησεν ἐκεῖνος ἀποτόμως.

Τὸν ἠτένισεν ἐκπληκτός.

Κατὰ πρώτην φοράν τῇ ὤμειε οὕτω. Διότι κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀνεμνήσθη ὅτι μετὰ τῆς συζύγου του καὶ τοῦ Ἰωάννου ὑπῆρξε συνεννόησις τις, ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ τῷ ἀποσπάσῃ δικταχὴν ἀποφυλακίσεως ὑπὲρ ἐκεῖνον.

— Ἄν ὁ ἄνθρωπος οὗτος διατέλει φυλακισμένος θὰ ἡδυνάμην νὰ ἀπαντήσω εἰς τὸν πρόεδρον διὰ λόγων ἱκανῶν νὰ με δικαιολογήσωσι, καὶ δὲν θὰ διστέλουν σήμε-

ρον εἰς τὴν φοβερὰν αὐτὴν ἀμηχανίαν. Ἐμέμφετο λοιπὸν τῆς συζύγου του, διότι τὸν ἠνάγκασε νὰ προβῇ εἰς πράξιν, δι' ἣν ἤδη, λίαν βραδέως, μετενοεῖ.

Δὲν τῇ ἀπέκρυψε τὰ κατ' αὐτῆς παράπονά του.

— Γνωρίζεις, ὡς καὶ ἐγώ, ὅτι ὁ ἐπαίτης δὲν ἦτο ἔνοχος, ἀπήντησε ζωηρῶς ἡ Ἰουλιέττη.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εὕρισκοντο εἰς τὸν κήπον, πρὸ συστάδος ῥοδονεῶν, εὕρισκομένων ἐπὶ τοῦ κυρίου λειμῶνος, τὰς ὁποίας ἡ Ἰουλιέττη τοσοῦτον ἐθαύμασε τὴν προτεροαίαν, μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Ἰωάννου.

Μηχανικῶς, ἀπέκοψεν ἐν ῥόδον, κατόπιν ἄλλο, ἵνα ἀποκρύψῃ ἀπὸ τοῦ συζύγου της τὴν σφιδῆρὴν συγκινήσιν, ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ὁποίας διετέλει.

— Εἶναι ἀθῶος, λέγεις! ἀνέκραξεν ὁ Σαραμί. Ἐν τούτοις ὁ ἔνοχος ὑπάρχει, καὶ οὗτος τίς ἄλλος δύναται νὰ εἶναι, ἢ ἀνθρώπος συναναστρεφόμενος τὸ θῦμα καὶ ἔχων μετ' αὐτοῦ στενάς σχέσεις;

— Καὶ κατηγορεῖς γέροντα, ὅτι ἀπεπλάνησε τὴν δεκαοκταετῆ ἐκείνην νεάνιδα! Τὸν κατηγορεῖς, ἐνῶ ἀποδεικνύει ὅτι εἶναι πατὴρ τῆς νεκρᾶς, τὴν ὁποίαν ἐλάτρευε;

— Τίς σε βεβαίως ἂν δὲν ἠθέλησε νὰ τὴν τιμωρήσῃ διὰ τὴν ταπεινώσιν καὶ τὸ παραπτώματός της, νὰ τῇ ἀφαιρήσῃ δὲ μᾶλλον τὴν ζωὴν ἢ νὰ τὴν ἰδῇ ἀτιμασθεῖσαν;

— Τίς μοί το βεβαίως; Αὐτὸς ὁ Ἰδιος.

— Ἐκεῖνος! ἀνέκραξε βιαίως ὁ Σαραμί. Τὸν εἶδες λοιπόν; . . . πιστευσέδι;

Ἐώρα, ὡς νεκρά, ἡ Ἰουλιέττη ἔκυψε πρὸ ῥοδονέας κόπτουσα μετὰ σπουδῆς ῥόδα, ἄτινα συνέδεεν εἰς δέσμη, ἵνα ἀποκρύψῃ τὴν ταραχὴν της.

— Τὸν εἶδον! ἀπήντησεν ἡρέμα. Ἡ ἀθωότης του δὲ ἀποδεικνύεται, καθότι μοὶ ὠρκίσθη ὅτι δὲν θὰ ἤσυχάζῃ πρὶν ἀνακαλύψῃ τὸν φονεὴ τῆς θυγατρὸς του.

— Ὁρκίσθη τοῦτο! Ἐκαμε τοιοῦτον ὄρκον;

— Ναί! Καὶ ἐγὼ αὐτὴ ὑπεσχέθην νὰ τὸν συνδράμω εἰς τὰς ἐρεῦνας του. Διότι ἀπὸ καρδίας ἐπιθυμῶ νὰ σοὶ δικαιολογήσω τὴν ἀπόφασιν, ἣν σὲ ἔπεισα νὰ λάβῃς ἀποφυλακίζων αὐτόν.

Ὁ Σαραμί ἔμεινεν ἑνεός. Ἡ σύζυγός του ἀνεμιγνύετο οὕτως εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν, καὶ ἤθελε ν' ἀνακαλύψῃ τὸν ἔνοχον! . . .

Τὴν ἐπλησίασεν ἔλαβεν αὐτὴν ἐκ τοῦ βραχίονος καὶ τὴν ἠνάγκασε ν' ἀνεγερθῇ.

— Ἄφες τὰ ἄνθη αὐτά! εἶπε δι' ὑποκώφου φωνῆς. Ἦδη δὲν πρόκειται περὶ ἀνθρώπων. Σοὶ ἀπαγορεύω νὰ ἀναμιγνύῃσαι εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν. Τοῦτο ἀφορᾷ ἐμὲ καὶ ὄχι σέ. Δὲν θέλω νὰ δέχεσαι αὐτόν τὸν ἐπαίτην, καὶ ἂν ποτε τὸν εὕρισκον ἐδῶ θὰ διέτασσα νὰ τὸν φυλακίσωσιν ὡς ἀλήτην, καὶ ἐν ἀνάγκῃ, θὰ ἔστρεφα πάλιν ἐναντίον του τὰς περὶ τοῦ ἐγκλήματος ὑπονοίας.

Ταῦτα εἰπὼν ἀπῆλθε, μετ' ὀλίγον δὲ ἀνεχώρηε διὰ Νίμ.

Ἡ Ἰουλιέττη δὲν ἠδύνατο νὰ συνέλθῃ ἐκ τῆς ἐκπλήξεως.

Οὐδέποτε ὁ σύζυγός της τῇ ὠμίλησεν ἢ τῇ προσηνέχθη οὕτως.

— Δὲν τον ἐπίστευα εἰμὶ φιλόδοξον καὶ πλεονέκτην! ἐπιθύρισε. Νὰ εἶναι ἄρα γε καὶ ἐκδικητικὸς;

Ἐτρεμεν.

Ἐβλεπεν ἑαυτὴν εἴπερ ποτὲ ἔρημον, ἄνευ ἔρωτος, ἄνευ στοργῆς, ἄνευ τέκνων· διότι δὲν ἠδύνατο νὰ ἀγαπήσῃ ὡς ἴδιον τέκνον τὸν υἱὸν τοῦ συζύγου της, εἰκοσαετῆ νέον, μαθητὴν τότε τῆς Πολυτεχνικῆς Σχολῆς.

— Νὰ ἀγαπῶμαι! νὰ εἶμαι μήτηρ! ἐπιθύρισε.

Ταῦτα λέγουσα καὶ σπαρασσομένη ὑπὸ

τὸ βάρος τῶν σφοδρῶν ἐπιπλήξεων, ἃς ἤκουσεν, ἔβαινε βραδέως πρὸς τὴν σιαδά, ἔνθα τὴν προτεραιὴν εἶδε τὸν Ἰωάννην. Ἐκράτει εἰς τὰς τρεμούσας χεῖράς της τὴν ἐκ ῥόδων ἀνθοδέσμη, ἣν πρὸ μικροῦ ἐσχήμετισεν.

Ἀνεμιμνήσκετο τῶν λόγων τοῦ Ἰωάννου:

— Ἔσατε εἰς τὴν σιαδά ταύτην ἀνθοδέσμη ἐκ ῥόδων καὶ, τὴν αὐτὴν ἡμέραν, θὰ ἴδῃτε τὸν Ῥαούλ.

Καὶ ἀμπεταλάντευετο μετὰ τῶν ἐσχάτου τινὸς φόβου καὶ ἀδιαλείπτων πόθων.

— Νὰ ἀγαπῶμαι! νὰ εἶμαι μήτηρ!

Αἱ λέξεις αὗται ἐπανήρχοντο ἀπαισιῶς εἰς τὰ χεῖλη της, ὡς συναπτικὴ ἔκφρασις τῶν πόθων της.

Ἀἴφνης, ὑπέκρουσε εἰς αἰσθημα ἰσχυρότερον, ἤρξατο τρέχουσα πρὸς τὴν σιαδά.

Ἐφθασεν ἐκεῖ ἀσθμαίνουσα, καὶ συγκεινημένη. Ἀπῆκε τὴν ἀνθοδέσμη ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ, χωρὶς νὰ σκεφθῇ, οὐδὲ νὰ στρέψῃ τὴν κεφαλὴν, ἐπανῆλθε τρέχουσα δρομαίως εἰς τὴν οἰκίαν.

Τὴν ἐπιούσαν, περὶ τὴν ὀγδόην ὥραν τῆς ἑσπέρας, ἐκάθητο εἰς τὴν σιαδά, εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν ἔνθα, πρὸ δύο ἡμερῶν, ἤκουσε τὸν ἐπαίτην προφέροντα τοὺς λόγους, οἵτινες ἐφόβησεν, ἀλλὰ καὶ εἰλκυσαν αὐτὴν.

Μετὰ τὴν ἐκ τοῦ μεγάλου καύσανος καταθλιπτικὴν ἡμέραν, ἤρξατο πνέων ἑλαφρὸς ἀνεμὸς καὶ βαλσαμώδης αἴρα ἐπλήρου τὴν ἀτμόσφαιραν. Τὰ φύλλα τῶν δένδρων ἐψιθύριζον ἠδῆως, καὶ ὁ ψιθύρος αὐτῶν συνανεμίγνυτο μετὰ τοῦ κελαδῆματος τῶν πτηνῶν. Ὁ ἥλιος κατήρχετο περιπτυσσόμενος τὸν ὀρίζοντα. Ἡ φύσις ἅπασα ἐφαίνετο καλυπτομένη ὑπὸ ὑπερύθρου πέπλου, βραδέως λευκαίνουμένου, ἵνα πάλιν σκοτισθῇ καὶ ἀναλάμψωσιν οἱ ἀστέρες, οἵτινες μόλις διεκρίνοντο εἰς τὸ βάθος τοῦ οὐράνου.

Τὸ θέαμα ἦτο μαγευτικόν. Οὐδέποτε ὠραιότερα ἑσπέρα ἀνήγγελε θελκτικωτέραν νύκτα. Ἡ γῆ ἐμειδία ὡς γυνὴ εὐτυχῆς, καὶ ἐφαίνετο λησμονοῦσα τοὺς ἐπ' αὐτῆς ὑπάρχοντας ζῶντας, ἐνῶ εἰς τὰ στέρα της κρύπτει νεκρούς. Τὴν ἑσπέραν ἐκείνην δὲν ἦτο πλέον αὐτῆ κοιλὰς δακρῶν, ἀλλὰ κοιλὰς ἠδονῶν.

Ἡ Ἰουλιέττη ἀτελῶς ἀπεγεύετο τοῦ γοήτρου τῶν τελευταίων ἐκείνων ἀνταντακλάσεων τῆς ἡμέρας. Διετέλει ὑπὸ τὸ κράτος σφοδρᾶς συγκινήσεως, διότι ἔθετο τὸν πόδα ἐπὶ ἀγνώστου αὐτῇ ἐδάφους, ὅπερ ἠδύνατο νὰ ἀποβῇ δι' αὐτὴν παγίς. Ἀνεμιμνήσκετο ὡς ἐν ὄνειρῳ καὶ μὴ ἐννοοῦσα τὴν πραγματικότητα, τῶν παρακελεύσεων τοῦ Ἰωάννου, τῶν ἀναρμόστων λόγων τοῦ συζύγου της καὶ τῆς ἀδυναμίας, ἣν ἔσχε, καλοῦσα παρ' αὐτῇ τὸν Ῥαούλ.

Διότι βεβαίως οὗτος θὰ ἤρχετο. Ἡ ἀνθοδέσμη ἐκείνη τῶν ῥόδων, ἣν κρυφίως ἔλαβεν ὁ Ἰωάννης καὶ ἔδωκε τῷ Ῥαούλ, δὲν τὸ ἠγνοεῖ, ἐδήλου συγκαταθεσὶν, διατάγῃν, κατόπιν τῆς ὁποίας ὁ Ῥαούλ θὰ ἔσπευδε πρὸς αὐτὴν, μὲ λάμποντάς ὀφθαλμοὺς καὶ πάλλουσάν ὑπὸ τοῦ ἐρώτος καρδίαν.

Πρὸ τριακοντα εἴς ὥρων ἡ Ἰουλιέττη διετέλει ἐν σφοδρᾷ συγκινήσει.

— Τί ἐπραξα; ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν. Ἐκάλεσα τὸν Ῥαούλ. Τῷ ἔδωκα νὰ ἐννοήσῃ ὅτι τὸν ἐπιθυμῶ ὡς ἐραστὴν! Ἀθλιότης καὶ κα-αἰσχύνῃ!

Σκληρῶς μετενοεῖ καὶ δὲν εἶχε τὸ θάρρος ν' ἀποφύγῃ τὰς συνεπείας τοῦ πρώτου παραπτώματός της. Τὸν ἠγάπα καὶ ἐβδελύσσετο ἑαυτὴν. Ἐπόθει διακαῶς νὰ τον ἴδῃ καὶ ἤχθετο νὰ μὴ ἔλθῃ. Ἦθελε νὰ τον ἀποφύγῃ, καὶ ἐν τούτοις μετέβη καὶ ἐκάθησεν ἐκεῖ, ἔνθα θὰ ἤρχετο ἐκεῖνος, κατὰ τὴν ὑπό τοῦ Ἰωάννου ὀρισθεῖσαν ὁρᾶν.

Ἡ θέσις ἦτο καταλλήλοισα. Ἡ σιαδὸς περιεβάλλετο πανταχόθεν ὑπὸ δένδρων.

Ἦτο ἀπόκρυφον ἄστυρον, ἐν τῷ μέσῳ πυκνοῦ δάσους.

Ἐκεῖ οἱ ἐρασταὶ ἀσφαλῶς ἠδύνατο νὰ συνδιαλεχθῶσιν. Οὐδεὶς θὰ τοὺς ἀνεκάλυπτεν.

Ἄλλως τε, ἡ Ἰουλιέττη ἐγνώριζεν ὅτι ὁ σύζυγός της θὰ ἤρχετο ἀργὰ κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην, δὲν ἐφοβείτο δὲ τὴν περιέργειαν τῶν ὑπηρετῶν αὐτῆς, διότι τῇ ἦσαν πρὸ πολλοῦ ἀφωσιωμένοι ἐθίσασα αὐτοὺς νὰ μὴ ἀναμιγνύωνται οὐδέποτε εἰς τὰς πράξεις τῶν κυριῶν των. Ἐπομένως ἡ ὑπόληψις της δὲν διεκινδύνευε ποσῶς.

Ἄρα τὸ αὐτὸ ἠδύνατο νὰ εἴπῃ τις καὶ διὰ τὴν ψυχικὴν αὐτῆς γαλήνην; Ἐκ τῆς κατεχούσης αὐτὴν ταραχῆς εὐκόλως ἠννοεῖ τις τὴν βιαίαν πάλιν, ἣτις ἐν αὐτῇ ἐτελεῖτο, μετὰ τῶν πόθων, οἵτινες ἐπηύξα-νον τὴν ὁρμὴν καὶ τὴν νεανικὴν της ζωηρότητα, καὶ τῶν ἐν τῇ συνειδήσει αὐτῆς ἐγεροθέντων διαταγῶν, προκειμένου νὰ παραβῇ τὴν συζυγικὴν πίστιν. Ἐνοχος ἔρωσ ἐσίδεδυσεν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς καὶ τὴν ἐτυπτεν ἡ συνειδήσις της διὰ τοῦτο!

Πρὸ τῶν ἡμικλειστων αὐτῆς ὀφθαλμῶν διήρχοντο ἐπανειλημμένως φαντάσματα φοβερά. Ἀμπεταλάντευετο μετὰ τῶν γλυκῶν ἐλπίδων καὶ φρικωδῶν τρόμων.

— Δὲν ἀγαπᾷς τὸν σύζυγόν σου, τῇ ἐπιθύριζεν εἰς τὸ οὖς μυστηριώδους φωνῆς. Δὲν σε ἀγαπᾷ καὶ οὐδὲν ἐπραξεν ἵνα ἀποκτήσῃ δικαιώματα ἐπὶ τῆς πίστεώς σου. Ἀπόλαυσον λοιπόν, ἄνευ διαταγμοῦ, τῶν τέρψεων, ὧν σὲ ἀποστερεῖ. . .

— Δὲν εἶσαι ἐλευθέρω, προσέθετεν ἐτέρω φωνῇ. Οἷος δὴ ποτε καὶ ἂν ἦ ὁ ἄνθρωπος, ὃν συνεζεύχῃς, ὁμῶσασα πίστιν εἰς αὐτόν, ὁ ὄρκος σου οὐδὲν ἀπόλλυσι τῆς ἀξίας του, διότι εἶναι ἱερός, ὡς πᾶσα ἔνορκος ὑπόσχεσις, καὶ ὀρεῖται νὰ τον τηρήσῃς.

— Ὁ Ῥαούλ δὲν εἶναι σύζυγός σου.

— Ἄλλ' αὐτός σὲ ἀγαπᾷ.

— Νὰ παραδοθῆς, ἔγγαμος οὖσα, εἶναι ὡς νὰ ὑβρίσῃς τὸν Θεόν!

— Ὁ ἔρωσ συγχωρεῖ τὸ παράπτωμα.

Καὶ ἡ καρδία της ἐσπαράσσετο οὕτως ὑπὸ τῶν ἀντιθέτων τούτων αἰσθημάτων, ἄτινα διήγειρον ἢ αὐστηρὰ αὐτῆς συνειδήσις καὶ ἡ φλογερὰ συγχρόνως καρδία της.

— Καὶ ἐν τούτοις εἶμαι ὠραία, καὶ εἰκοσί τεσσάρων ἐτῶν μόνον! ἀνέκραξεν αἴφνης καὶ ἐκεῖνον, ὅστις μὲ ἀγαπᾷ, τὸν ἀγαπῶ. Διὰ τὸ σκληρὸν πεπρωμένον νὰ

τόν σύρη ενώπιόν μου; Ἐὰν δὲν τὸν ἐγνώριζον, ἀνὸς σύζυγός μου καὶ τὴν ἐλαχίστην κατέβαλλε προσπάθειαν ἵνα μὲ καταστήσῃ εὐτυχῆ, δὲν θὰ ὑφιστάμην τὴν σκληρὰν αὐτὴν δοκιμασίαν. Ἀλλὰ θέλω νὰ ζήσω, θέλω νὰ γνῶρισω τὰς τέψεις τοῦ ἔρωτος, καὶ νὰ ζητήσω εἰς τὰς γλυκειὰς καὶ τρυφερὰς θωπεῖας δελοῦ ἔραστοῦ τὴν καταστολὴν τοῦ φοβεροῦ πάθους μου.

Καὶ ἀνεσκήρτησεν, ὡς εἴ ἦτο πλησίον τῆς ἐκεῖνος, τοῦ ὁποῖου ἡ εἰκὼν δὲν ἀπεμακρύνετο τῆς καρδίας, οὐδὲ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς.

— Ὅχι! ὄχι! οὐδέποτε! εἶπεν.

Καὶ καταβαλοῦσα ὑπερτάτην προσπάθειαν, ἠνορθώθη, ἵνα ἀπέλθῃ καὶ ἀποφύγῃ τὴν συνέντευξιν, ἣν αὐτὴ ἡ ἴδια εἶχεν ὀρίσει τῷ Ῥαούλ.

Ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασε, διότι καθ' ἣν στιγμὴν ἠτοιμαζέτο νὰ ἀπέλθῃ τῆς σκιάδος, ἀνθρωπὸς τις ὤρμησε καὶ ἐρίφθη εἰς τοὺς πόδας τῆς, προφέρων διὰ συντετριμμένης φωνῆς τὰς λέξεις ταύτας:

— Οἶκτον! ἔλεος! μὴ φεύγετε!

Ἦτο ἐκεῖνος—ἀξιοθαύμαστος ἐν τῇ ἀκτινοβολίᾳ τῆς σφριγώσεως καὶ ζωηρᾶς αὐτοῦ νεότητος, ἐν τῇ αἴγλῃ τῆς φυσικῆς αὐτοῦ ἰσχύος καὶ ρώμης—ἦτο ὠραῖος, ὡς ὁ ἦρωας Ἀντίνοος.

Εἶχεν εἰς τὸ βλέμμα τὴν φλέγουσαν θερμότητα, εἰς τὴν αἰ ἀσθενεῖς καρδίαι δὲν δύνανται ἢ νὰ ὑποκύψωσι· βλέπουσα δὲ αὐτὸν ἡ Ἰουλιέττη, καὶ ἐννοοῦσα οὕτω κάλλιον ὅπόσον τὸν ἐλάτρευεν, ἠσθάνθη ἑαυτὴν ἠττηθεῖσαν.

Ἐπειράθη οὐχ ἦττον ν' ἀντιστῆ εἰς τὴν ὁρμὴν τῆς καρδίας τῆς.

Ἡ ἀρετὴ αὐτῆς ἠθέλησε νὰ ἐξαναστῆ, νὰ διαμαρτυρηθῆ.

— Σεῖς ἐδῶ! ἀνέκραξε. Φύγετε, φύγετε, καὶ μὴ ἐπανεέλθετε πλέον!

Οἱ ἔραστοι ἔχουσι τὸ προτέρημα νὰ εἰσδύωσι μέχρι τῆς ψυχῆς ἐκείνων, οὗς ἀγαπῶσιν. Ὁ Ῥαούλ ἠννόησε τὴν μετὰ τόνου διαταγῆς γενομένην αὐτῷ παρακλήσιν· ἠννόησεν ὅτι ἕνεκα τρόμου, οὐτινος ἡ αἰτία δὲν τῷ διέφευγεν, ἡ Ἰουλιέττη τῷ ὁμίλησεν οὕτω.

— Νὰ φύγω! Μὲ διατάσσετε νὰ φύγω, ἀφοῦ μὲ ἐκαλέσατε!

— Σὰς ἐκάλεσα, ἐγὼ!

— Ἀλλὰ τὰ ῥόδα αὐτά, τὰ ὅποια ὑμεῖς ἐδρέψατε καὶ ἐθέσατε ἐπ' αὐτῆς τῆς τραπέζης, ἐγὼ δὲ κατόπιν ἔθεσα ἐπὶ τῆς καρδίας μου;

— Δυστυχία εἰς ἐμέ! εἶπεν ἡ Ἰουλιέττη διὰ πνιγομένης φωνῆς καὶ καθεζομένη ἐπὶ τοῦ ἀγροτικού ἐδωλίου.

Ὁ Ῥαούλ ἐγονυπέτησε πάραυτα πρὸ αὐτῆς.

Τὴν ἐθεώρει κατ' ἀρχὰς σιωπηλός, ὡς εἰ εἶχε καταλάβῃ αὐτὸν σκοτοδίνην, βλέπων συγκεκριμένην ἐνώπιόν του τὴν ἀπαστραπτουσαν ἐκείνην καλλονὴν, τὸ ἰδανικῶς θελκτικὸν ἐκεῖνο σῶμα, τὸ πλήρες χάριτος καὶ συμμετρίας.

Ἐὰν ἐν τῇ ὑπερβολικῇ παραχῆ του ἠδύνατο νὰ διατηρήσῃ κῆπως ψυχραιμίαν, θὰ ἀνεκάλυπτεν ὅτι ἡ ζωηρὰ ἐντύπωσις

ἣν ἐπροξένει τῇ Ἰουλιέττῃ, προήρχετο ἐκ τοῦ ὅτι ἡ ἐπιρροή αὐτοῦ, ὡς περιπαθῶς ποθητοῦ ἔραστοῦ, ἤρξατο ἐδραιουμένη.

Ἀλλὰ δὲν πρερτῆρει εἰμὴ μόνον ὅτι ἡ παρουσία του προῦκάλει δάκρυα τῇ φίλῃ αὐτοῦ.

— Συνέλθετε, ἔλεγε, καὶ σκέφθητε ὅτι δὲν θέλω νὰ σὰς τρομάξω, γονυπετῶν ἐνώπιόν σας ὡς εὐπειθῆς δούλος. Διὰ τὰ δάκρυα ταῦτά; διὰ τὴν φόβον οὗτοι; Τί; φοβεῖσθε, μὴ θελήσω νὰ σὰς ἐπιβάλω τὸν ἔρωτά μου; Μὴ τὸ πιστεύσητε. Σὰς ἀγαπῶ, εἰν' ἀληθές, ἀλλὰ μετὰ σεβασμοῦ καὶ ζέσεως, γνωρίζω δὲ ὅτι πρὶν ἢ σὰς ὁμιλήσω περὶ τοῦ ἔρωτός μου, πρέπει πρῶτον νὰ καταστῶ ἀρεστός ὑμῖν. Ὡ! ποτὲ δὲν ἤθελον τολμήσειν νὰ ἔλθω, ἀνὸς Ἰωάννης δὲν μοι ἐδίδεν αὐτὰ τὰ ἀνθη, λέγων μοι: «Αὐτὰ σημαίνουσιν ὅτι σὲ καλεῖ, ὅτι θέλει νὰ σὲ ἴδῃ. Ὑπάγε ἀφόβως. Ὁμίλησα περὶ τοῦ ἔρωτός σου καὶ μὴ ἤκουσεν».

Αὐτοί, κυρία, ἦσαν οἱ λόγοι τοῦ γέροντος Ἰωάννου. Τότε ἦλθον. Εἶμαι συγγνωστός· πῶς! Πρὸ τριῶν μηνῶν σὰς ἀγαπῶ καὶ πάσχω. Πάσχω, λαμβάνων ὑπ' ὄψιν τὴν χωρίζουσαν ἡμᾶς ἀπόστασιν καὶ τὰ φύομενα ἐμπόδια. Καὶ ἐν τούτοις, ἐγεννήθη ἵνα καταστῶ ἀξίος ὑμῶν. Ἐὰν κατάρθουν ν' ἀποδεχθῆτε τὸν ἔρωτά μου, ἤθελον μεταμορφωθῆ, ἤθελον μεγαλυθῆ καὶ ἀνυψωθῆ μέχρι τοῦ ὕψους, ἐνθα εὐρίσκεσθε. Δὲν εἶχον τοῦτο ὑπ' ὄψιν μου, ἀλλὰ τὴν εὐδαιμονίαν σας, τὴν ὁποίαν ὄνειροπολῶ ἀπειρον. Θὰ ἤμην δι' ὑμᾶς οὐ μόνον ἔραστής, ἀλλὰ καὶ παρήγορος. Θὰ σὰς ἐλίκνιζον ὡς λικνίζουσι τὰ μικρὰ παιδιὰ, ἄδων εἰς τὰ ὄτα σας ἄσματα δι' ὧν θὰ ἐξεδηλοῦτο ὁ ἔρωτός μου. Θὰ παρέδιδον εἰς ὑμᾶς διὰ παντός τὴν καρδίαν μου, ἐμὲ αὐτόν, τὴν ζωὴν μου.

Ἐσιώπησεν.

Ἡ Ἰουλιέττη δὲν ἔκλαιε πλέον.

Ἦδη τὸν ἠτένιζε μὲ ἐκπληκτον ὄμμα· ἡ εὐφροσύνη διεδέχετο βαθμηδὸν τὸν τρόμον.

— Ὁμίλησατε! ὁμίλησατε ἀκόμη! ἐψιθύρισεν.

— Ἡ καρδία μου εἶναι ὅλη ἀφοσιωμένη εἰς ὑμᾶς, καὶ ἡ καρδία αὐτὴ, κυρία, εἶναι ἐνάρετος. Ἄν τὴν ἀποδεχθῆτε, θὰ σας ἀνήκει αἰωνίως, μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἠθέλατε τὴν ἀπωθῆσαι, τὴν συντρίψει, τὴν σπαράξει· καὶ τότε ἀκόμη θὰ σας ἠυλόγει, ἀν' ἀπαξ μόνον ἤθελε γνωρίσει τὴν ἠδύτητα τοῦ ἔρωτός σας.

Καὶ πάλιν ἐσιώπησεν. Ἀλλ' ἡ Ἰουλιέττη δὲν τῷ ἐπανελάβε νὰ ἐξακολουθήσῃ. Διετέλει ὡς ἐν ἐστάσει ἐκ τῶν λόγων, οὗς ἤκουσε καὶ ἐκ τῆς θέας τοῦ πρὸ αὐτῆς γονυκλινοῦς ἐκεῖνου νέου.

Ὁ Ῥαούλ τὴν ἠτένισε, χωρὶς οὐδὲν νὰ προσθέσῃ. Εἶτα, παραφερόμενος ὑπὸ τοῦ διαπύρου ἔρωτος, ἐδράξατο τῶν χειρῶν τῆς Ἰουλιέττης καὶ τὰς ὑπάσθη θερμῶς.

Ἡ Ἰουλιέττη μικρὸν ἐν ἀρχῇ ἀντισταθεῖσα, ἔκυψεν εἶτα τὴν κεφαλὴν, συγκεκριμένην δὲ καὶ κλαίουσα ἀφῆκεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ γονυπετοῦς ἔραστοῦ τῆς.

Ἡ νύξ ἐπῆλθε, καὶ σκότος ἐκαλύψε τὴν

σκιάδα, εἰς τὴν εὐρίσκοντο οἱ δύο ἔραστοι. Εἰς τοὺς πλησίον πλατάνους, ἡ ὑπολαῖς ἐψάλλε τὴν ἐρωτικὴν αὐτῆς μελωδίαν ὑπὸ τὸ λευκὸν τῶν ἀστέρων φῶς.

Δὲν ἦτο καταλληλοτέρα ὥρα ἐκεῖνης δι' ἐρωτικὰς διαχύσεις.

Ἐν τούτοις ὁ Ῥαούλ καὶ ἡ Ἰουλιέττη ἐσιώπων.

Ἐκυπτον πρὸς ἀλλήλους ἐν τῇ ὑπερτάτῃ ἀπολαύσει χαρᾶς ἀδιαταράκτου ἔτι. Ὁ Ῥαούλ οὐδὲν ἄλλο ἐτόλμα νὰ ζητήσῃ εἰμὴ νὰ μένῃ γονυπετῆς πρὸ τῆς Ἰουλιέττης. Οἱ πόθοι αὐτῶν δὲν προέβαινον περαιτέρω.

Συνεδέοντο δι' ἰδανικοῦ καὶ ἀπειροῦ ἔρωτος, ἰδιαζόντος εἰς νεαρὰς καὶ εὐγενεῖς καρδίας.

Ἡ νεότης ἔλκει τὴν νεότητα καὶ ἡ καλλονὴ τὴν καλλονὴν.

Οὕτως ἠγαπῶντο.

Ἄλλως τε ἡ εὐγνωμοσύνη τοῦ Ῥαούλ, βλαστήσασα ἐν ἐαυτῷ, μετεβλήθη εἰς ἀπειρον ἔρωτα, ὁμοιάζοντα μᾶλλον πρὸς λατρεῖαν θνητοῦ πρὸς θεῶν, ἢ πρὸς πόθον ἔραστοῦ δι' ἐρωμένην.

Ἡ ἀπογοήτευσίς, ὑφ' ἧς ἡ Ἰουλιέττη κατείχετο, τὸ ὑπάρχον κενὸν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς, μὴ εἰθισμένης εἰς τὸν ἔρωτα, καὶ διακαῶς παθούσης ν' ἀπολαύσῃ αὐτόν, συνετέλεσαν εἰς τὸ νὰ συνδέσῃ αὐτοῦς· ὁ δὲ Ἰωάννης, δρακτύμενος ἐπιδειξίως πάσης εὐκαιρίας πρὸς πραγματοποίησιν τῶν σχεδίων τῆς ἐκδικήσεώς του, κατάρθωσεν, ἐπὶ τέλους, διὰ τῆς καταχθονίου αὐτοῦ ἐπιτηδειότητος, ν' ἀνάψῃ διαπύρον ἔρωτα εἰς τὰς καρδίας τῶν νεαρῶν ἐκείνων ὄντων.

Εἰς ταιαύτας περιστάσεις, τὸ πρῶτον βλέμμα ὁμοιάζει σπινθηρός, ἀνάπτοντι πυρκαϊάν. Ὁ δὲ Ῥαούλ καὶ ἡ Ἰουλιέττη, φλεγόμενοι ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, συνεδέθησαν οἰνοει διὰ στερεᾶς καὶ ἀδιαρρήκτου ἀλύσεως.

Δὲν ἐπεθύμουν πλειότερα.

Ἦρκει αὐτοῖς νὰ κάθηνται πλησίον, σφιγγόντες ἀλλήλων τὰς χεῖρας.

Ἀπετέλουν θελκτικὸν σύμπλεγμα.

Ἡ Ἰουλιέττη ἐκάθητο τὴν κεφαλὴν ἔχουσα κεκλιμένην πρὸς τὰ ὀπίσω, τοὺς βραχίονας τεταμένους καὶ τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν γονάτων. Ὁ Ῥαούλ γονυπετῆς ἐνώπιόν τῆς ἐκράτει τὰς λευκὰς καὶ θερμὰς αὐτῆς χεῖρας ἐντὸς τῶν ἰδικῶν του.

Δὲν ὠμίλου, ἀλλ' ἀπελάμβανον ἀμοιβαίως τῆς ἀπειροῦ εὐδαιμονίας ἐν τῇ σιγῇ καὶ τῷ σκότει τοῦ μέρους ἐκεῖνου, καταστάτος ἱεροῦ ἐκ τῆς ἀναμνήσεως τῆς πρώτης αὐτῶν συνεντεύξεως.

— Πρέπει νὰ χωρισθῶμεν, εἶπεν ἡ Ἰουλιέττη, ἐπανερχομένη αἴφνης εἰς τὴν πραγματικότητα, καὶ ὡς εἰ ἀφυπνιζομένη ἀπὸ οὐεῖρου.

— Πῶς! τόσον ταχέως, ἀπήντησεν ὁ Ῥαούλ. Μόλις πρὸ ὀλίγου ἦλθον.

— Ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ὁ σύζυγός μου δύναται νὰ ἐπανεέλθῃ. Ἰδέ, ἡ νύξ μὰς κατέλαβε· θὰ ἐσήμανε τὸ ἄχριστον ἢ ἐννάτην ὥραν.

Καὶ ἐπειδὴ, εἰς τὸ λυκόφωσ τῆς ἐσπέρας, εἶδε τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἔραστοῦ τῆς

πληρωθέντας δακρύων, προσέθηκε ζωηρώς: — Ἄλλὰ θὰ ἐπανιδωθῶμεν.

— Τὸ ἐλπίζω!

Ἡγέρθη περίλυπος. Ἡ Ἰουλιέττη τὸν ἐμιμήθη καὶ φρεκιώσα ἢ ὑφισταμένη κατὰ πρῶτον τότε τὴν ἐκ τοῦ σκότους δυσάρεστον ἐντύπωσιν, συνελθὼν πλησίον αὐτοῦ.

Τὴν ἐνηγκαλίσθη.

— Σὲ ἀγαπῶ! ἐψιθύρισε.

— Τότε, ἀπήντησεν ἡ Ἰουλιέττη, ἰδοὺ ἡμεῖς διὰ πάντος ἠνωμένοι! Οἱμοὶ! διὰ σὲ προέδωκα τὰ καθήκοντά μου, καὶ δὲν τολμῶ νὰ ἀνακύψω θαρραλέως, ἀπομακρύνουσα σε διὰ παντός.

— Τί φοβεῖσαι;

— Τὸν σύζυγόν μου.

— Ὡ! θὰ εἴμεθα τόσοσιν προσεκτικοί;

— Ὁ Ἰωάννης μὲς ἤνωσε. Πρέπει νὰ τὸν καταρασθῶμεν ἢ νὰ τηρήσωμεν δι' αὐτὸν ἐν τῇ καρδίᾳ αἰωνίαν εὐγνωμοσύνην;

— Οὔτε κατάραν οὔτε εὐγνωμοσύνην! ἀνέκραξε ζωηρῶς ὁ Ῥαούλ. Δὲν διηκολύνα τὴν συνέντευξίν μας ταύτην, οὐδὲ θὰ διευκολύνη τὰς λοιπὰς, ἵνα εὐχαριστηθῇ καθιστῶν ἡμᾶς εὐτυχεῖς.

— Διατί λοιπόν;

— Διότι ἐπιδιώκει ἐκδίκησιν.

— Ἐκδίκησιν! κατὰ τίνος!

— Οὐδέποτε ἠδυνήθη νὰ το μάθω! Ἄ!

δύσανασχέτῳ ἐναντίον ἐμοῦ αὐτοῦ, Ἰουλιέττη, ὅτι ἤλθόν νὰ σε ἰδῶ, ὑπὸ τὴν προστασίαν αὐτοῦ τοῦ ἀρχαίου ἐπαίτου. Ἐνίστε μὲ τρομάζει, ὁπότεν ἔρχεται ἵνα κατακληθῇ, καὶ κατὰ τὴν νύκτα ἐγείρεται, ὑπὸ τὸ κράτος παραισθήσεων, τῶν ὁποίων ἀγνοῶ τὴν αἰτίαν. Βαδίζει εἰς τὸ δωμάτιόν του ὡς παράφρων. Προφέρει ἀπειλὰς, τὰς ὁποίας δὲν δύναμαι νὰ ἐνοήσω, κατὰ τινος ἀγνώστου προσώπου, τὸ ὅποιον μισεῖ καὶ καταδιώκει. Φοβοῦμαι μὴ ὁ ἔρωσ ἡμῶν ἔσεται εἰς χειρὰς τοῦ ὄργανον ἐκδικήσεως, ἂν μὴ φροντίσωμεν νὰ προστατεύσωμεν αὐτὸν κατὰ παντός κινδύνου.

— Μὲ τρομάζεις! ἀνέκραξεν ἡ Ἰουλιέττη.

— Τοῦναντίον, πρέπει νὰ καθησυχάσῃς.

Ἄρκει ἀπ' ἐνός ὅτι σὲ ἀγαπῶ, καὶ ἀπ' ἑτέρου ὅτι γνωρίζω, ὅσον ἀρραῶ τὸν Ἰωάννην, μέρος τοῦλάχιστον τῆς ἀληθείας. Οὕτω δὲ θὰ προφυλαχθῶμεν τοῦ λοιποῦ ἀπὸ τῶν μηχανορραφιῶν του. Θὰ ἐπαγρυπνῶ.

— Ἐκδίκησιν! ἐπανελάμβανεν ἡ Ἰουλιέττη. Γενόμενος ἐραστής μου, ἐγὼ δὲ παραβαίνουσα τὰ καθήκοντά μου καὶ τὰς πρὸς τὸν σύζυγόν μου ὑποσχέσεις, κατὰ τί θὰ ἐξυπηρετήσωμεν τοὺς σκοποὺς σου; Μήπως ἀρὰ γε θέλει νὰ ἐκδικηθῇ τὸν σύζυγόν μου; ἠρώτησεν ἀφνης ἔντρομος.

— Τὸν σύζυγόν σου! Διατί;

— Ὡς ἀνακριτής, ὁ κύριος Σαραμί ἐκράτησεν ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν φυλακὴν τὸν Ἰωάννην, ὡς ὑποπτον φοβεροῦ ἐγκλήματος, καὶ μόνον τῇ παρακλήσει μου συγκατετέθη νὰ τον ἀποφυλακίσῃ. Ὁ ἐπαίτης ἦτο ἀθῶος καὶ διὰ τοῦτο ἴσως δὲν τῷ συνεχώρησε τὴν κάθειρξίν του. Ὡ! θὰ τον ἰδῶ! θὰ τῷ ὁμιλήσω!

— Πρόσεξον πολὺ! Σὲ ἰκετεύω, μὴ

ὑποχρεωθῆς εἰς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον. Ἐγὼ τῷ ὀφείλω τὴν ζωὴν μου, καὶ τὴν παροῦσαν εὐδαιμονίαν μου, καὶ τὰ εἶναι ἀρκετὰ.

— Ἄλλ' εἰς ἐμέ, ἦτις, ἀπὸ τῷ ἦνοιξά τὰς θύρας τῆς φυλακῆς του, τῷ ἐξησφάλισα διὰ τὸ γῆρας του ζωὴν εἰρηκτικὴν καὶ ἀμέριμον, ὀφείλει αἰωνίαν εὐγνωμοσύνην. Δὲν θέλω νὰ βλάβῃ τὸν σύζυγόν μου. Δὲν εἶναι ἀρὰ γε ἀρκετὴ ἡ ἀπιστία μου; προσέθηκε δι' ὑποκόφου φωνῆς. — Προσηλθὼ μοι Ἰουλιέττη, ὑπέλαβεν ὁ Ῥαούλ, ἡ μιμητὴς οὕτως, ἵνα καθήκοντά παρεβιάσας;

— Σὲ ἀκούω ἰδοὺ, δὲν ἀρκεῖ τοῦτο ἵνα μὲ καταστήσῃ ἔνοχον;

— Ὅδηγεῖσαι ὑπὸ τῆς καρδίας σου ἰδοὺ τὸ πᾶν.

— Ἄλλὰ ποῦ θὰ μὲ ὀδηγήσῃ;

— Εἰς τὴν εὐδαιμονίαν! ἀνέκραξεν ὁ Ῥαούλ ἐνθουσιωδῶς.

— Ἡ εἰς τὸ ὄνειδος! ἀπήντησεν ἡ Ἰουλιέττη μεθ' ἀθυμίας.

Οὕτω συνομιλοῦντες ἀφῆκαν τὴν σκιάδα καὶ εἰσέδυσαν εἰς τὴν πόρθον πῶν φιλλυρῶν, ἣτις ἔφερεν εἰς τὸ δρόμακτον τοῦ κήπου καὶ εἰς τὴν ὁδόν.

Ἡ νύξ ὑπεβόηθη τὸν περίπατον αὐτῶν, καὶ ἠδύναντο ἀκινδύνως νὰ βαδίζωσι, στηριζόμενοι ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλλου.

— Πότε θὰ σὲ ἐπανιδῶ; ἠρώτησε δειλῶς ὁ Ῥαούλ.

— Τὸ καλλίτερον θὰ ἦτο νὰ σοὶ ἀπαντήσω ποτέ.

— Ἐστῶ, ἀπήντησεν ἀποφασιστικῶς ὁ Ῥαούλ. Ἐπανάλαβε τὴν λέξιν ταύτην καὶ θὰ ὑποκύψω εὐπειθῶς εἰς τὴν θέλησίν σου, ἀλλὰ θὰ ἀποθάνω.

— Νὰ ἀποθάνῃς!

Γινώσκουσα τὰ παρελθόν του, ἦτο βεβαία περὶ τούτου. Κατελήφθη ὑπὸ πτόμου. Νὰ μὴ τον ἰδῇ πλέον, τῇ ἐφαίνετο ἀδύνατον.

— Ἐπᾶνελθε, τῷ εἶπε χαμηλοφώνως.

— Πότε; ἠρώτησεν ὁ Ῥαούλ ἀφήσας κραυγὴν χαρᾶς.

— Μετὰ τέσσαρας ἡμέρας, τὴν αὐτὴν ὡς καὶ σήμερον ὄραν.

— Πῶς τοσοῦτον ἀργά!

— Δὲν πρέπει νὰ εἴμεθα προσεκτικοί;

— Ἄλλ' ἂν πρὸ τῆς παρελεύσεως τῶν τεσσάρων ἡμερῶν εἶχον νὰ σοὶ ἀνακαινώσω σπουδαίον τι διὰ τὴν ἀσφάλειάν σου ἢ διὰ τὴν εὐτυχίαν μας;

Ἡ Ἰουλιέττη ἐσκέφθη ἐπὶ τινος στιγμᾶς. Εἶτα, δεικνύουσα εἰς τὸν Ῥαούλ τὴν πλησίον αὐτῶν οἰκίαν τῆς, ἣτις διεκρίνετο μεταξὺ τῶν δένδρων, φωτιζομένη ὑπὸ τῶν τρεμουσῶν ἀκτίνων τῆς σελήνης, εἶπεν αὐτῷ:

— Τὸ τελευταῖον παράθυρον τοῦ πρώτου ὀρόφου, πρὸς μεσημβρίαν, εἰς τὸ ὅποιον βλέπετε τὰς περιλεισομένους κλιματίτιδας, εἶναι τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου μου. Εἶμαι ἐκεῖ καθ' ἑκάστην ἑσπέραν, τὴν δεκάτην ὥραν. Ἄν θέλῃς νὰ με ἰδῇς, ἀρκεῖ νὰ ἀνάψῃς φανὸν εἰς τὴν σκιάδα θὰ ἰδῶ τὸ φῶς αὐτοῦ καὶ θὰ ἔλθω.

— Δὲν φοβεῖσαι...

— Ὅσον ἀφορᾷ τοῦτο, ὄχι.

Ὁ Ῥαούλ πρόσκλινε. Ἀντήλαξαν περιπαθῆ ἀποχαιρετισμόν, καὶ χωριζόμενοι, ἠσθάνθησαν θλίψιν τῶσφι ἰσχυράν, ὡς εἰ ἐγνωρίζοντο πρὸ πολλοῦ. Ἰδοῦσα ἀπελθόντα τὸν ἐραστὴν αὐτῆς ἡ Ἰουλιέττη ἐπᾶνελθε βραδέως εἰς τὴν οἰκίαν. Ἡτο ἀργὰ καὶ ἐξεπλησαστο, συγχρόνως δὲ καὶ ἔχαίρει ὅτι ὁ σύζυγός τῆς δὲν εἶχεν ἐπι ἐπᾶνέλθει ἐκ Νιμ. Εἰσῆλθεν εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ ἰσογείου, ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ τον περιμενῇ, ἀναπολοῦσα ὅτι πρὸ ὀλίγου εἶπε καὶ ἤκουσεν.

Ἄλλ' ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς αὐτῆς, ὅτε εἶδε τὸν σύζυγόν τῆς ἐξηπλωμένον ἐπὶ ἀνακλίντρον, ὅπερ εἶχε σύρει πρὸ ἐνός παρὰθύρου, ἀναπνέοντα τὴν ἑσπερινὴν αὔραν καὶ καπνίζοντα ἐνῶ παρετῆρει τοὺς ἀστέρας.

— Τόσον ἐνωρὶς ἐπᾶνελθες! Ἄλλὰ πότε, πῶς ἦλθες; Ἡμῖν εἰς τὸ ἄλσος, ἐδῶ πλησίον, καὶ δὲν ἤκουσα οὐδὲ τοὺς κωδωνίσκους τῶν ἵππων, οὐδὲ τοὺς τροχοὺς τῆς ἀμάξης σου.

— Βεβαίως θὰ ἦσο βεβουθισμένη εἰς σκέψεις, ἀπήντησε χαριέντως ὁ Σαραμί. Ἐφθασα πρὸ ἡμισείας ὥρας περίπου, καὶ σὲ περιέμενα ἐδῶ ἀνυπομόνως.

Οἱ φιλόφρονες οὗτοι λόγοι του, τόσοσιν διάφοροι τῶν πρὸ δύο ἡμερῶν, ἐξεπληκτον καὶ δυσῆρέστου τὴν Ἰουλιέττην. Μετὰ τὰ λαβόντα χώραν, μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ Ῥαούλ, πρῶτιστα νὰ φέρηται πρὸς αὐτὴν ὁ σύζυγός τῆς αὐστηρῶς ἠδύναντο οὕτως νὰ δικαιολογηθῇ, τρόπον τινά, πρὸ τῶν ἰδίων αὐτῆς ὀφθαλμῶν.

Ἄλλὰ τοῦναντίον, οὐδέποτε εἶδεν αὐτὸν μᾶλλον εὐπροσηγόρον. Ἐφαίνετο λησμονήσας τὰ μεταξὺ αὐτῶν συμβάντα πρὸ τεσσαράκοντα ὀκτῶ ὥραν.

Ἐν τούτοις βλέπων αὐτὴν εἰσερχομένην, θελκτικωτάτην, μὲ λάμποντας ὀφθαλμοὺς καὶ κλίνουσαν ὀλίγον τὸ σῶμα ἐκ τῆς κοπώσεως, ἣτις ἔπεται τῶν μεγάλων συγκινήσεων, ἠγέρθη. Ἀπὸ ἀπήντησεν εἰς τὴν ἐρώτησίν τῆς συζύγου του προσέθηκε:

— Φοβοῦμαι, ἀγαπητῇ μοι Ἰουλιέττη, ὅτι προχθὲς χωριζόμενος ἀπὸ σέ, σοὶ ἐπροξένησα κακίστην ἐντύπωσιν.

— Τὸ ἐλησμόνησα! ἀπήντησεν ἐκείνη ζωηρῶς.

— Τί τα θέλεις; Ἡμῖν ὠργισμένος καὶ ἐν καταστάσει νευρικῆς παραχῆς.

— Μὴ δικαιολογίας, σὲ παρακαλῶ, ὑπέλαβεν ἡ Ἰουλιέττη διὰ τόνου παρακλητικῶς.

Τῇ ἐφαίνετο ἀποτρόπαιον νὰ τὴν ἰκετεύῃ οὕτως ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, τὸν ὅποιον οὐδέποτε ἠγάπησεν. Ἄλλ' ὅστις τῇ ἐνέπνεε φρίκην ἤδη, ὅτε ἤρατο ἄλλου.

— Λοιπὸν μὲ συγχωρεῖς; προσέθηκε. Καὶ ἔλαβε τὴν χεῖρά τῆς, ἣν ἠπάσθη.

— Βεβαίως!

— Εἰς τὸ φίλημα ἐκεῖνο ἐφρικίασεν. Ἡδύνατο νὰ λησμονήσῃ ὅτι ἐκεῖ ἔνθα ὁ σύζυγός τῆς ἐπέθηκε τὰ χεῖλη του, εἶχεν ἐπιθέσει ὁ Ῥαούλ τὰ ἰδικά του;

— Ὁ Σαραμί ὑπέλαβε διὰ τόνου μελιχίου:

— Ὅφειλω νὰ σοὶ ὁμολογήσω, φίλτατη Ἰουλιέττη, ὅτι εἶμαι πολὺ εὐτυχῆς.

— Εἰς τί ὀφείλεται ἡ μεγάλη αὐτῆ εὐτυχία ;

— Ἐλαβὸν εἰδήσεις ἀπὸ τὸν Ἀδριανόν.

— Τὸν υἱὸν σου ;

— Ναι Ἐρχεται.

— Πρὶν ἢ λήξῃ τὸ σχολικὸν ἔτος ! Μήπως πάσχει ; μήπως ἡ Πολυτεχνικὴ Σχολὴ διαλύεται ;

— Οὐδὲν τούτων. Ὁ Ἀδριανὸς ὑπέστη λίαν εὐδοκίμως τὰς πρώτας αὐτοῦ ἐξετάσεις, καὶ δὲν γνωρίζω ὑπὸ ποίαν πρόφασιν ἐζήτησεν ἀδειαν, ἥτις τῷ ἐδόθη. Ὡς μοι γράφει, ἔπαθε νοσταλγίαν καὶ προσεποιήθη ὅτι εἶναι ἀσθενής. Ἐν ἐνὶ λόγῳ, αὐριοὺς τὴν πρώτων φθάει εἰς Νίμ. Θά σοι τὸν φέρω διὰ νὰ προγευματίσωμεν. Θά διατάξῃς νὰ ἐτοιμασθῇ τὸ δωμάτιόν του ;

— Ἀναμφιβόλως· θά φροντίσω νὰ μὴ λείψῃ τίποτε.

— Ὡ ! γνωρίζω ὅτι, μολοντί ὁ Ἀδριανὸς δὲν εἶναι υἱὸς σου, μεριμνᾷς ἐν τούτοις εἰλικρινῶς δι' αὐτόν.

— Πράττω τὸ καθήκόν μου.

— Πόσαι γυναῖκες ! . . . Ἀλλὰ ὀλίγον μὰς ἐνδιαφέρουν· ὄφειλον νὰ σοι γνωστοποιήσω ὅτι ἔρχεται αὐριοὺς. Ἦδη, ὄραία μου, καλὴν νύκτα καὶ καλὸν ὕπνον.

Ταῦτα εἰπὼν ἐξήλθεν.

Ἡ Ἰουλιέττη κατεθλίβη.

— Λοιπόν, εἶπε καθ' ἑαυτήν, ὁπότε ἐγὼ τὸν ἠπάτησα καὶ παρέβην τὰ καθήκοντά μου, ἐκεῖνος καθίσταται γλυκύς, φιλόστοργος, σχεδὸν περιπαθής ! Ὡ ! ἀν' ἐπεθύμει ἤδη νὰ με ἀγαπήσῃ ! θά ἦτο φοβερόν.

Ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ κατεκλίθη.

Ἄλλ' ὁ ὕπνος αὐτῆς ἐταράσσεται ὑπὸ ὀπτασιῶν, ἐν αἷς ἀντηνακλῶντο, ὡς ἐν κατόπτρῳ, τὰ τὴν ψυχὴν αὐτῆς κατέχοντα αἰσθητήματα.

Ὅτε μὲν ἔβλεπεν ἐκυτὴν ἐπαναπαυομένην νωχελῶς εἰς τὰς ἀγκαλάς τοῦ ἐραστοῦ της· καὶ ἐφοικία ὅλη ἐξ ἡδονῆς. Ὅτε δέ, τούταντιόν, τὴν εὐφροσύνην διεδέχετο ἡ φρίκη καὶ ὁ τρόμος· ἔβλεπεν ἑαυτήν ἐφορμῶσαν λυσίκομον μεταξὺ τοῦ ἐραστοῦ καὶ τοῦ συζύγου της, ὠπλισμένων ἐναντίον ἀλλήλων· τοῦ μὲν ἵνα ἐκδικήσῃ τὴν ὑβρισθεῖσαν τιμὴν του, τοῦ δὲ ἵνα ὑπερασπίσῃ τὴν ζωὴν του, τὴν εὐτυχίαν του, τὴν ἐρωμένην του.

— Ἴδου λοιπὸν ὅποια νύκτες μὲ ἀναμένουσιν ἤδη ! εἶπε καθ' ἑαυτήν ἐγειρομένη τοῦ ὕπνου. Τύψεις συνειδότος, τρόμοι ! . . .

— Ὅχι, ἀπήντησεν ἡ ἐνδόμυχος φωνὴ τῶν πόθων· σὲ ἀναμένουσι νύκτες ἔρωτος καὶ ἐκστάσεως.

Κατὰ πρῶτον ἤδη, τὸ παράπτωμα παρίστατο αὐτῇ φοβερόν μὲ τὰς τέρψεις καὶ τὰς θλίψεις αὐτοῦ.

Ἐν τούτοις ἐσκέπτετο ὅτι ὅσον ἔνοχος καὶ ἀν' ἦτο, δεχομένη τὸν Ραούλ, ἀγαπώμενη ὑπ' αὐτοῦ καὶ δίδουσα αὐτῷ νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἐπίσης τὸν ἡγάπα, δὲν εἶχεν ἔτι ἀπωλέσει τὰ πλεονεκτήματα τῆς σώφρονος γυναικός. Δὲν εἶχεν ἐν τῷ βίῳ της τὴν ἀνεξίτηλον κηλίδα, ἥτις εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς κατακτῆσεως. Τὸ ποσὸν λοι-

πὸν δὲν ἦτο ποσῶς ἀνεπανόρθωτον. Ἦρκει νὰ παραιτηθῇ τοῦ ὀλεθρίου ἐκεῖνου πάθους καὶ νὰ μὴ ζητήσῃ νὰ ἐπανίδῃ πλέον τὸν Ραούλ. Ἡ καρδία αὐτῆς θά ἐπραύνετο βαθμηδόν, καὶ, ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῶν καθήκοντων αὐτῆς, θά ἦντλει δυνάμεις ἵνα ἀντιστῇ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ.

— Ἀνωφελῆ σχέδια ! μάταιοι λόγοι ! ἐπανελάμβανεν ἡ φωνὴ τῶν πόθων : Ἀγαπᾷς !

Ἦτο ἀληθές. Ὁ ἔρωσ ἐκεῖνος εἶχεν ἐνσαρκωθῆ ἐν ἐκυτῇ ! Ἐπρεπε ν' ἀποθάνῃ ἢ νὰ ὑποκύψῃ εἰς αὐτόν.

Ἐκλείσε τοὺς ὀφθαλμούς, ἵνα μὴ ἴδῃ ὅποιον ἔσεται τὸ μέλλον αὐτῆς, καὶ ἠγέρθη τῆς κλίνης ἅμα τῇ ἀνατολῇ τοῦ ἡλίου.

[Ἔσται συνέχεια].

TONY.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Ἄρα προηγούμενον φύλλον]

Τὸ σημεῖον ἐκεῖνο ἐξέπληξε καὶ ἐφόβισε τὸν Γορανφλότον.

— Ἀνταποκριθῆτι, ἀνταποκριθῆτι, ἀδελφέ μου, εἶπεν ὁ Σχικῶ. Ὁ ξενοδόχος μὰς γινώσκει τὰ πάντα, εἶναι ἐκ τῶν ἡμετέρων.

— Εἶναι, εἶπεν ὁ Γορανφλότος, ἐκ τίνων ἡμετέρων εἶναι ;

— Ἐκ τῶν τῆς Ἀγίας Ἐνώσεως, εἶπεν ὁ Βερνουλλιέτος χαμηλοφώνως.

— Βλέπετε, ὅτι δύνασθε ν' ἀνταποκριθῆτε, προσέθετο ὁ Σχικῶ.

Ὁ Γορανφλότος ἀνταπεκρίθη εἰς τὸ σημεῖον, ὅπερ μεγάλως ἐχαροποίησε τὸν ξενοδόχον.

— Ἀλλὰ, εἶπεν ὁ Γορανφλότος, ὅστις ἐπέιγετο νὰ μεταβάλῃ θέμα ὀμιλίας, μοι ὑπεσχέθη τις οἶνον Ξερός.

— Ὁ οἶνος Ξερός, τῆς Μάλαγας, τῆς Ἀλικάντης, πάσα ἡ οἶναποθήκη μου εἶνε εἰς τὴν διάθεσίν σας, ἀδελφέ μου.

Ὁ Γορανφλότος ἔφερε τὸ βλέμμα ἀπὸ τοῦ ξενοδόχου πρὸς τὸν Σχικῶ καὶ ἀπὸ τούτου πρὸς τὸν οὐρανόν. Οὐδὲν ἠνώγει τῶν συμβαινόντων, προδήλως, δ' ἐν τῇ μοναχικῇ ταπεινοφροσύνῃ του, ἀνεγνώριζεν, ὅτι ἡ εὐδαιμονία του κατὰ πολὺ ὑπερέβαινε τὴν ἀξίαν του.

Ἐπὶ τρεῖς συνεχεῖς ἡμέρας ὁ Γορανφλότος ἐμεθύσκετο τὴν μὲν πρώτην ἡμέραν διὰ Ξερός, τὴν δὲ δευτέραν δι' οἴνου τῆς Μάλαγας καὶ τὴν τρίτην δι' οἴνου τῆς Ἀλικάντης.

Κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα, ὁ Σχικῶ δὲν ἐξῆλθε τοῦ δωματίου του, ἀλλὰ παρεμόνευε τὸν Νικόλαον Δαυῖδ.

Ὁ ξενοδόχος, ἀποδίδων τὴν κάθειρξιν ταύτην τοῦ Σχικῶ εἰς τὸν ἐκ τοῦ υποτιθεμένου βασιλόφρονος φόβου, ἐνησμενίζετο νὰ πικίξῃ εἰς τοῦτον διάφορα παιγνίδια.

Ὁ Νικόλαος Δαυῖδ, ὅστις εἶχεν ὀρίσει εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἐκεῖνο συνέντευξιν εἰς τὸν Πέτρον δὲ Γονδύ καὶ δὲν ἤθελε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν προσωρινὴν ἐκείνην διαμο-

νὴν ἐκ φόβου μήπως ὁ ἀπεσταλμένος τῶν κυρίων Γκίζη δὲν εὕρισκεν αὐτόν ἐκεῖ, ἐφαίνετο ἀναίσθητος πρὸς πάντα. Εἶναι ὁμῶς ἀληθές, ὅτι, ἀφοῦ ὁ ξενοδόχος ἐζήρητο τοῦ δωματίου ἐκεῖνου, ὁ Νικόλαος Δαυῖδ παρεῖχε τῷ Σχικῶ, ὅστις δὲν ἀπεμακρύνετο τῆς ἐπὶ τοῦ διαχωρίσματος ὀπῆς, τὸ διασκεδαστικὸν θέαμα τῆς ὀργῆς του.

Ἀπὸ τῆς ἐπιούσης τῆς ἐν τῷ ξενοδοχείῳ ἐγκαταστάσεώς του, ὁ Νικόλαος Δαυῖδ, ἐννοήσας τὰς κακὰς διαθέσεις τοῦ ξενοδόχου, δεικνύων αὐτῷ ἢ μᾶλλον τῇ θύρᾳ, δι' ἧς εἶχεν ἐξέλθει, τὴν πυγμὴν, εἶπε :

— Μετὰ πέντε ἢ ἕξ ἡμέρας, θά μοι τὸ πληρώσῃς, ἀνόητε.

Ὁ Σχικῶ εἶχε μάθει ἀρκετά, διότι ἦτο ἀσφαλές, ὅτι ὁ Νικόλαος Δαυῖδ δὲν ἦ ἀπύρηχο τοῦ ξενοδοχείου πρὶν ἢ λάβῃ τὴν ἀπάντησιν τοῦ ἀπεσταλμένου τοῦ Πάπα.

Πλὴν, προσεγγίζουσης τῆς ἕκτης ἡμέρας, ἥτις ἦτο ἡ ἐβδόμη ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς του, ὁ Νικόλαος Δαυῖδ, πρὸς δὲν ὁ Βερνουλλιέτος, παρὰ τὰς παρακλήσεις τοῦ Σχικῶ, εἶχε δηλώσει, ὅτι εἶχεν ἀνάγκη τοῦ δωματίου, ὁ Νικόλαος Δαυῖδ, λέγομεν. ἠσθένησεν.

Ὁ ξενοδόχος ἐπέμενε ν' ἀναγκάσῃ αὐτόν ν' ἀπέλθῃ τοῦ ξενοδοχείου ἐνόσω ἡδύνατο εἰσεῖτι νὰ βαδίξῃ, ἀλλ' ὁ δικηγόρος ἠτήσατο ἀναβολὴν μέχρι τῆς ἐπιούσης, ἀξίῳν ὅτι τότε θά ἐβελτιούτο ἡ κατάστασις του, ἀλλὰ, τὴν ἐπιούσαν, ἦτο εἰς χεῖρονα κατάστασιν.

Τὴν εἶδησιν ταύτην ἀνεκοίνωσεν ὁ ξενοδόχος εἰς τὸν φίλον του Σχικῶ.

— Λοιπὸν ! εἶπε, τρίτων τὰς χεῖράς του, ὁ ἡμέτερος βασιλόφρων, ὁ φίλος τοῦ Ἡρώδου θά ὑποστῇ τὴν ἐπιθεώρησιν τοῦ ναυάρχου, ρὰν τὰν πλὰν πλὰν πλὰν.

Τὰ μέλη τῆς Ἐνώσεως ἐκάλουν οὕτω τὴν μετάβασιν ἀπὸ τούτου εἰς τὸν ἄλλον κόσμον.

— Μπᾶ ! εἶπεν ὁ Σχικῶ, νομίζετε, ὅτι θ' ἀποθάνει ;

— Πάσχει φοβερόν πυρετόν, ἀγαπητὲ ἀδελφέ, πυρετόν τριταῖον, τεταρταῖον μὲ ὑποτροπιάσεις, αἱ ὅποια τὸν κάμνουν νὰ πηδᾷ ἐπὶ τῆς κλίνης του· ἔχει πείναν δαιμονοῦ, ἠθέλησε νὰ με πνίξῃ καὶ κτυπᾷ τοὺς ὑπνῆρέτας μου· οἱ ἱατροὶ δὲν ἐννοοῦν τὴν ἀσθένειάν του.

Ὁ Σχικῶ ἐσκέφθη.

— Τὸν ἴδετε ; ἠρώτησε.

— Βεβαίως, ἀφοῦ σὰς λέγω, ὅτι ἠθέλησε νὰ με πνίξῃ.

— Εἰς ὅποιαν κατάστασιν ἦτο ;

— Ὁχρὸς, τεταραγμένος, καταβεβλημένος, ἐκραύγαζεν ὡς δαιμονισμένος.

— Καὶ τί ἐφώναζε ;

— Φυλάξατε τὸν βασιλέα. Ἐπιβουλεύονται τὸν βασιλέα.

— Ὁ ἀθλιος !

— Ὁ κακοῦργος. Ἐκ διαλειμμάτων δὲ λέγει, ὅτι περιμένει τινὰ ἐξ Ἀβινιῶνος καὶ ὅτι θέλει νὰ τον ἴδῃ πρὶν ἢ ἀποθάνῃ.

— Βλέπετε ; εἶπεν ὁ Σχικῶ. Λαλεῖ περὶ τῆς Ἀβινιῶνος.

— 'Ανά πάσαν στιγμήν. Θά ἦτο ἀστεῖον ἐὰν ἀπέθνησκεν.

— 'Αστειότατον, εἶπεν ὁ Σχικῶ ἤθελον ὅμως νὰ μὴ ἀπέθνησκε πρὸ τῆς ἐλευσεως τοῦ ἀνθρώπου ἐξ 'Αβινιῶνος.

— Διατί; Ὅσω ταχύτερον ἀποθάνῃ, τόσω ταχύτερον θ' ἀπαλλαγῶμεν αὐτοῦ.

— Ναί; ἀλλὰ τὸ μῖσός μου δὲν φθάνει μέχρι τοῦ νὰ ἐπιθυμῶ τὴν ἀπώλειαν τῆς τε ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος ἀφοῦ ὁ περιμενόμενος ἐξ 'Αβινιῶνος ἀνὴρ ἔρχεται, ἵνα ἐξομολογήσῃ αὐτόν. . . .

— 'Εγὼ πιστεύω, ὅτι θά εἶναι παραληρήματα τοῦ πυρετοῦ καὶ ὅτι οὐδὲν περιμένει.

— Μπᾶ! τίς οἶδε; εἶπεν ὁ Σχικῶ.

— 'Α! ὑμεῖς εἰσθε καλῆς ζύμης χριστιανός, ἀπήντησεν ὁ ξενοδόχος.

— Καλὸν ἀντικακοῦ, ὀρίζει ὁ θεοσκόμος.

Ὁ ξενοδόχος ἀπεσούρη, θαυμάζων.

Ὁ Γορανφλότος, ἀπαλλαγείς ἐντελῶς πάσης μερίμνης, προφανῶς ἐπαχύνετο, μετὰ δ' ὀκτῶ ἡμέρας, ἡ φέρουσα εἰς τὸ δωμάτιόν του κλίμαξ ἔτριζεν ὑπὸ τὸ βᾶρος του καὶ ἤρχιζε νὰ στενοχωρῆ αὐτόν τοσοῦτον μεταξύ τῶν δύο παραλλήλων τοίχων, ὥστε ὁ Γορανφλότος, ἐσπέραν τινα, ἀνήγγειλε μετὰ φρίκης τῷ Σχικῷ, ὅτι ἡ κλίμαξ εἶχεν ἀρχίσει νὰ γίνεται ἰσχυρότερα. Κατὰ τὰ λοιπά, οὔτε ὁ Δαυὶδ, οὔτε ἡ ἀγία Ἐνωσις, οὔτε ἡ ἀξιοθρήνητος κατάστασις τῆς θρησκείας ἀπησχόλουν αὐτόν περὶ οὐδενὸς ἐτέρου ἐμερίμνα ἢ περὶ τῆς ἀλλαγῆς τῶν φαγητῶν καὶ περὶ τῆς ἀρμονίας τῶν διαφόρων οἴνων τῆς Βουργουνδίας μετὰ τῶν ἐδεσμάτων, ἐνῶ ὁ ξενοδόχος, ἐξεστηκῶς, ἐπανελάμβανεν, ὡς ἴσως ἐβλεπεν αὐτόν ἐξερχόμενον τοῦ ξενοδοχείου ἢ ἐισερχόμενον εἰς αὐτό:

— Καὶ νὰ ἦναι χεῖμαρρος εὐγλωττίας ὁ χονδρός οὗτος ἅγιος πατήρ!

ΚΘ'

Πῶς ὁ μοναχὸς ἐξομολόγησε τὸν δικηγόρον καὶ οὗτος ἐκεῖνον.

'Επὶ τέλους, ἡ ἡμέρα, ἣτις ἐμελλε ν' ἀπαλλάξῃ τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ ξενιζομένου ἀνέτειλεν ἢ ἐφάνη ὅτι ἀνέτειλεν. Ὁ κύριος Βερνουλλιέτος εἰσώρμησεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Σχικῶ κατὰ τοιοῦτον τρόπον γελῶν, ὥστ' ἐδέησε νὰ περιμείνῃ οὗτος ἐπὶ τινα χρόνον, ὅπως μάθῃ τὸ αἷτιον τῆς φαιδρότητος.

— 'Αποθνήσκει! ἀνεφώνει ὁ εὐσπλαγχνος ξενοδόχος, ἐκπνέει, ψοφᾷ τέλος πάντων!

— Καὶ τοῦτο σὰς προξενεῖ τόσον γέλωτα; ἠρώτησεν ὁ Σχικῶ.

— Τὸ πιστεύω τὸ παιγνίδιον εἶναι θαυμάσιον.

— Τί παιγνίδιον;

— Ὁμολογήσατε, ὅτι σεῖς τῷ ἐπαίξατε αὐτό, εὐπατρίδα μου.

— 'Εγὼ ἐπαίξα παιγνίδιον εἰς τὸν ἀσθενῆ;

— Ναί.

— Περὶ τίνος πρόκειται; τί τῷ συνέβη;

— Τί τῷ συνέβη; ἠξέυρετε, ὅτι εἶχε

νὰ κάμῃ πάντοτε μὲ τὸν ἐξ 'Αβινιῶνος ἀνθρώπον του!

— Αἱ τί; μήπως οὗτος ἦλθεν;

— Ἦλθε.

— Τὸν ἴδετε;

— Διάβολε εἰσέρχεται τις ἐδῶ, χωρὶς νὰ τον ἴδω;

— Καὶ πῶς ἦτο;

— Ὁ ἀνθρώπος τῆς 'Αβινιῶνος; μικρόσωμος, ἰσχνός καὶ ροδοκόκκινος.

— Αὐτὸς εἶναι! εἶπεν ὁ Σχικῶ.

— Βλέπετε, ὅτι τὸν ἐστείλατε ὑμεῖς, ἀφοῦ τὸν ἀναγνώριζετε;

— Ὁ ἀπεσταλμένος ἔφθασεν! ἀνεφώνησεν ὁ Σχικῶ, ἐγερθεὶς καὶ στρίβων τὸν μύστακά του, διηγήθητέ μοι τὰ πάντα, κουμπάρε Βερνουλλιέτε.

— Οὐδὲν ἀπλούστερον, τόσω δὲ μᾶλλον ὅσω, ἐὰν δὲν τῷ ἐπαίξατε ὑμεῖς τὸ παιγνίδιον, θά μοι εἶπητε τίς τὸ ἐπραξε. Πρὸ μιᾶς ὥρας, λοιπόν, ἐκρέμων ἕνα κόνικλον ἐπὶ τῆς θύρας, ὅτε ὕψηλός ἵππος καὶ μικρόσωμος ἀνῆρ ἐσταμάτησαν ἐνώπιον αὐτῆς.

— Ὁ κύριος Νικόλαος εἶναι ἐδῶ; ἠρώτησεν ὁ ἀνὴρ. ἠξέυρετε ὅτι ὁ κακοῦθης βασιλόφρων ἐνεγράφη εἰς τὸ καταστιχὸν μου ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο.

— 'Ναί, κύριε, ἀπεκρίθη.

— 'Εἶπατέ τῷ, ὅτι ὁ ὑπ' αὐτοῦ περιμενόμενος ἐξ 'Αβινιῶνος ἀρίκετο.

— 'Εὐχάριστος, κύριε, ἀλλ' ὀφείλω νὰ εἰδοποιήσω ὑμᾶς περὶ τίνος πράγματος.

— Περὶ τίνος;

— Ὅτι ὁ κύριος Νικόλαος, ὡς ἀποκαλεῖτε αὐτόν, ἀποθνήσκει.

— Τόσω μᾶλλον ὀφείλτε νὰ ἐκτελέσητε τὴν παραγγελίαν μου ἀνευ βραδύτητος.

— Ἴσως ὅμως ἀγνοεῖτε, ὅτι ἀποθνήσκει ἐκ κακοῦθους πυρετοῦ!

— Πραγματικῶς! εἶπεν ἐκεῖνος τότε σὰς συνιστῶ πᾶσαν ταχύτητα.

— Πῶς, ἐπιμένετε;

— 'Επιμένω.

— Πὰρὰ τὸν κίνδυνον;

— Σὺς λέγω, ὅτι πρέπει νὰ τον ἴδω!

Ὁ μικρόσωμος ἀνὴρ δυσηρεστεῖτο καὶ ἐλάλει μὲ ὕφος ἐπιτακτικόν, μὴ ἐπιδεχόμενον ἀντιρρήσεις, ἐπομένως ὠδήγησεν αὐτόν εἰς τὸν θάλαμον τοῦ ἐτοιμοθανάτου.

— Ὡστε εἶναι ἐκεῖ; ἠρώτησεν ὁ Σχικῶ, δεικνύων τὸν θάλαμον τοῦ Νικολάου Δαυὶδ.

— Ἐκεῖ εἶναι! δὲν εἶναι ἀστεῖον;

— Πολὺ ἀστεῖον, εἶπεν ὁ Σχικῶ.

— Τί δυστύχημα νὰ μὴ σὰς ὑπακούσω!

— Ναί, πραγματικῶς.

— Ἡ σκηνὴ θά εἶναι κωμικὴ.

— Εἰς ὑπέρτατον βαθμόν! ἀλλὰ τίς σὰς ἐμποδίζει νὰ εἰσέλθητε;

— Μὲ ἀπέπεμψεν.

— Ὑπὸ τίνα πρόφασιν;

— Ὅτι θά ἐξωμολογήτο.

— Τίς ὅμως σὰς ἐμποδίζει νὰ ὠτακουστήσητε;

— Αἱ! ἔχετε δίκαιον, εἶπεν ὁ ξενοδόχος, ἐξορῶν τοῦ δωματίου.

Ὁ Σχικῶ ἐπίσης ἔτρεξε πρὸς τὴν ὀπὴν τοῦ διαχωρίσματος.

Ὁ Πέτρος δὲ Γονδὺ ἐκάθητο παρὰ τὸ

προσκεφάλαιον τοῦ ἀσθενοῦς, ἀλλ' ἀμφοτέρω συνδιελέγοντο τόσον χαμηλοφώνως, ὥστε ὁ Σχικῶ οὐδὲ λέξιν ἠδυνήθη ν' ἀντιληφθῆ.

'Αλλως, ἐὰν ἐτι ἤκουεν, ἢ συνδιάλεξις ἦτο περὶ τὸ τέραμα, ὥστε ἐλάχιστον θά ἐμάνθανε, διότι, μετὰ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας, ὁ κύριος δὲ Γονδὺ ἠγέρθη, ἀπεχαιρέτησε τὸν θνήσκοντα καὶ ἀπῆλθεν.

Ὁ Σχικῶ ἔδραμεν εἰς τὸ παρῆθρον.

Ἴπποκόμος τις, ἐπιβάνων κολοβοῦ Ἴππου, ἐκράτει ἀπὸ τῶν ἡνίων τὸν ὕψηλόν ἵππον, περὶ τοῦ ὁποῖου εἶχεν ὀμιλήσει ὁ ξενοδόχος τῷ Σχικῷ μετὰ μικρὸν, ὁ ἀπεσταλμένος τῶν κυρίων Γκιζη ἐπεφάνη, Ἴππευσε καὶ παρέκαμψε τὴν γωνίαν τῆς εἰς Παρισίους ἀγοῦσης.

— Διάβολε! εἶπεν ὁ Σχικῶ, ἀκοεῖ νὰ μὴ ἀποκομίζῃ τὴν γενεαλογίαν ὅπως δήποτε, θά τον φθάσω καὶ ἂν πρόκειται νὰ σκάσω δέκα ἵππους καθ' ὁδόν.

'Αλλ' ὄχι, προσέθεσεν, αὐτοὶ οἱ δικηγόροι εἶναι πονηροὶ ἀλώπεκες, μάλιστα δ' ὁ ἰδικός μας καὶ ὑποπτεύω. . . Ποῦ ὅμως εἶναι, ἐξηκολούθησε καθ' ἐξουτὸν ὁ Σχικῶ, κτυπῶν τοὺς πόδας ἀνυπομόνας καὶ συνδύζων ἀναμφιβάλως τὴν σκέψιν ταύτην μεθ' ἐτέρως τινός, ποῦ εἶναι αὐτὸς ὁ ἀνόητος Γορανφλότος!

Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν, εἰσῆλθεν ὁ ξενοδόχος.

— Λοιπὸν; τῷ εἶπεν ὁ Σχικῶ.

— Ἀνεχώρησεν, ἀπεκρίθη ὁ ξενοδόχος.

— Ὁ πνευματικός;

— Ὅστις εἶναι πνευματικὸς ὅσον εἰμαι καὶ ἐγὼ

— Καὶ ὁ ἀσθενής;

— Ἐλιποθύμησε μετὰ τὴν συνέντευξιν.

[Ἐπιτελεῖται συνέχεια].

Δμλ.

ΤΕΘΑΜΜΕΝΟΙ ΖΩΝΤΕΣ

[Διήγημα *Elie Berthe*]

Ἡ σκηνὴ συμβαίνει εἰς τὸ βάθος τῶν ἀνθρακωρυχείων τῆς Πολινίας. Οἱ ἐργάται, πεισθέντες ἐκ τῶν διαβολῶν τοῦ ἀρχιβολιστοῦ Λεοπόλδου, ἐδήλωσαν εἰς τὸν διευθυντὴν τοῦ μεταλλείου κ. Βὰν Βέστην, ὅτι ἀμετακλήτως ἀπεφάσισαν νὰ κάμωσιν ἀπεργίαν, ἐὰν οὗτος δὲν ἤθελεν αὐξήσῃ τὰ ἡμερομίσθια τῶν τοῦτο ὁ κ. Βὰν Βέστης δὲν ἠδύνατο νὰ παραδεχθῆ, ἀνευ τῆς καταστροφῆς αὐτοῦ.

Ὅθεν, ἐπὶ τῇ ἀρνήσει του, ἡ ἀπεργία ἀπεφασίσθη μετὰ τὸ πέραστων ὀλίγων τῆς προθεσμίας ἡμερῶν οὐχ ἦττον, καὶ ἡ ἀπεργία εἶναι ἡ ἀπώλεια τοῦ διευθυντοῦ ὁποῖαν δήποτε ἀπόφασιν καὶ ἂν ἀκολουθήσῃ ὁ κ. Βὰν Βέστης αἰσθάνεται ἑαυτὸν ἀνεπανορθῶτως καταδικασθέντα.

Τότε ἡ θυγάτηρ του Ἀμαλία, ἐπιχειρεῖ πρὸς διάσωσιν τοῦ πατρός της ἀηλιπισμένον διάδημα.

Τὴν θαρραλέαν καὶ ἀφωσιωμένην αὐτὴν νέαν καταβιβάζουσιν ἐντὸς τοῦ μεταλλείου, συνοδευομένην ὑπὸ νέας τινὸς ἐργάτιδος, μνηστῆς χρηστοῦ νέου ἐργάτου, τοῦ Ἀντωνίου Ροβίνου, καὶ συνοδευομένη ὑπ'

αὐτοῦ μόνου καὶ ἐτέρου τινὸς ἀνθρακωρύχου τοῦ Λεονάρδου, πλησιάζει δὲ θαρραλέως τοὺς ἀπεργαύοντας, καὶ προσπαθεῖ νὰ πείσῃ αὐτοὺς ὅπως ὑποταχθῶσιν εἰς τὸ συμφέρον αὐτοῖς, λέγουσα :

— Προσέξατε τὸν Λεονάρδον· δὲν εἶναι καθόλου τυχαῖος ἀνθρακωρύχος. Εἰς τὴν ὠραιότητα, τὴν ἀνδρείαν, καὶ τὴν ῥώμην αὐτοῦ, προσθέσατε τὴν ἰκανότητα καὶ τὴν ἐφευρετικότητά του. Ὑπὸ τὴν χονδρὰν τοῦ ἐργάτου ἐνδυμασίαν κρύπτεται νέος μηχανικὸς εἰσχωρήσας εἰς τὸ μεταλλεῖον ὅπως μάθη τὴν πρακτικὴν ἐπαγγέλιματός, τοῦ ὁποίου κατὰ βάθος γνωρίζει τὴν θεωρίαν.

Ὁ Λεονάρδος δὲν ἠδυνήθη ν' ἀνθέξῃ εἰς τὴν ὑπὸ τῆς ὠραιότητος τῆς Ἀμαλίας, προξενηθεῖσαν αὐτῷ τρυφερὰν ἐντύπωσιν, ἣν ἠδυνάτει νὰ φανερώσῃ αὐτῇ ἕνεκα τῆς φαινομενικῆς κοινωνικῆς ἀποστάσεως, ἣτις τοὺς ἐχώριζε.

Μετὰ τὸ προοίμιον τοῦτο, ἄς ἐπανεύρωμεν ἐν τῷ μεταλλεῖῳ τὰ δύο ζεῦγη, ἀτινα, μετὰ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ διαθήματος τῶν, εἰσῆλθον ἐντὸς τῆς στοᾶς τῆς *Μελανῆς Παρθένου*, ὅπως δεηθῶσιν.

Τὰ ἀνθρακωρυχεῖα τῆς «Μελανῆς Παρθένου».

Ἡ ἀπὸ τῶν ἐκμεταλλευομένων ἀνθρακωρυχείων μέχρι τοῦ ἀνθρακῶνος ὁδός, ἦτο ἀρκετὰ ἐκτεταμένη. Οἱ λιθάνθρακες εἰσὶ διατεθειμένοι εἰς στιβάδας, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον συμμετρικὰς καὶ ἐπεξεργασμένας, τὰς ὁποίας τεμάχια βράχων ἀφορίζουσιν. Ὅθεν τὰ μεταλλεῖα ἔχουσι κατὰ συνέχειαν πλεῖστα διαμερίσματα, ἀτινα συγκοινωνοῦσι διὰ μέσου τῶν στοῶν. Ἄρα, εἰς ἀνώτερόν τι διαμέρισμα τῆς Πολινίας, ἐντὸς ἐξαντληθείσης καὶ πρὸ πολλοῦ ἐγκαταλειφθείσης φλεβός, εὗρίσκετο ἡ σεβασμια εἰκὼν, ἔνθα ἔφθανέ τις διὰ ἀνιούσης στοᾶς, συγκοινωνούσης τὰ δύο στρώματα.

Οἱ ὀδοιπόροι μετὰ πολλὰς περιστροφὰς ἔφθασαν εἰς τὴν στοᾶν ἐκείνην. Ἡ κατωφύρεια ἦτο ἀρκετῶς τραχεῖα· ἐρείπια, ὡς καὶ ὕδατα ῥέοντα πανταχόθεν, καθίστων δύσκολον τὴν πορείαν, καὶ καθ' ὅσον ἐπροχώρου, ὁ ἀήρ, ὅστις ἀνεπαρκῶς ἀνενεούτο εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς ἐκμεταλλεύσεως, συνεπυκνούτο, διὸ καὶ δυσκόλως ἀνέπνεέ τις. Ἄλλως τε, ὁ τόπος ἦτο ἔρημος καὶ θλιβερός. Δὲν διέκρινέ τις πλέον, τὰ δίκην πυγολαμπίδων φῶτα, οὐδὲ ἤκουε τὸ εὐθύμον ἄσμα τῶν ἀνθρακωρύχων. Τὰ πάντα ἦσαν σιωπηλὰ.

Ἐνῶ ἀνερχοῦντο τὴν κοπιώδη ἐκείνην ἀνωφύρεϊαν, ἡ Ἀμαλία, ἐπωφελομένη στιγμῆς, καθ' ἣν τὸ πλάτος τῆς στοᾶς εἶχεν ἐπιτρέψει εἰς τὸν Λεονάρδον νὰ τὴν πλησιάσῃ, εἶπεν εἰς αὐτὸν μετὰ φιλικοῦ τόνου:

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε Λεονάρδε, διὸ πρὸ ὀλίγου τοσοῦτον ἐνθέρμως με ὑπερασπίσατε· καὶ ἐν τούτοις θὰ ἦτο καλλίτερον διὰ τὸ συμφέρον ἄλων ἡμῶν, νὰ περιφρονήσατε, ὡς ἐγὼ ἔπραξα, τὰς ὕβρεις τοῦ Λεοπόλδου.

— Δεσποινίς, ἀπεκρίνατο ὁ νέος ἀνθρακωρύχος μετριοφρόνως, δὲν ἐσκόπουν μόνον νὰ τιμωρήσω τὴν πρὸς ὑμᾶς αὐθάδειαν

τοῦ, ἠσθάνομην ἐπίσης ὅτι ἔδει νὰ καταπατήσω τὴν κακὴν ἐπήρειαν, ἣν ἐπὶ τῶν λοιπῶν ἐργατῶν ἐξήσκει. Ἡ κτηνώδης δύναμις εἶναι πάντοτε ἐπιβλητικὴ εἰς τοὺς ἀνθρώπους τῆς ταξέως μας. Ἡθέλησα νὰ διασπᾶω τὸ γόητρον, τὸ ὅποσον περιστοιχίζει τὸν Λεοπόλδον εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν συντέχνων μας. Ἦδη δὲν θά τον θεωρῶσι πλέον ὡς ἀήτητον, καὶ θὰ ἦναι ὀλιγωτερον διατεθειμένοι νὰ ἀκούσωσι τὰς συμβουλὰς του.

— Ἄ! πόσον ὁ Λεονάρδος ἔχει δίκαιον! εἶπεν ὁ Ἀντώνιος, τώρα πλέον ὁ ἀρχιβολιστής εἶναι ἀνθρωπος χαμένος διὰ τοὺς ἄλλους ἐργάτας· ὅταν ἀργότερα ὑποκριθῇ τὸν ὠργισμένον δὲν θά τον φοβηθῶσι πλέον. Ἐγὼ ὁ ἴδιος, ὅστις τὸν ἐροβούμην ἄλλοτε τόσον, δὲν θά τον ἀφήσω τοῦ λοιποῦ νὰ με ζαλιζῇ με τοὺς θυμούς του!

— Μὴ τα λέγεις αὐτὰ, ἐξάδελφε Ἀντώνιε, ὑπέλαβεν ἡ Γερτρούδη, θὰ καταπατήσῃς νὰ γείνης φίλερις· ἔπειτα, ὁ Λεοπόλδος πολὺ ἐκακομεταχειρίσθη...

— Ἐὰν ὅμως, ἐπανέλαβεν ὁ Ἀντώνιος, με ὕψος καυχηματίου, εἶχε τὴν ἀδιαντροπιάν νὰ σε τριγυρίζῃ... καὶ νὰ σε φοβερίζῃ... ἀλλ' ἀλήθεια, Λεονάρδε, ἐξηκολούθησεν ἀφελῶς, πῶς σύ, ὁ ὅποιος εἶσαι τόσον σόφός, ἀφοῦ ἐκάθησες εἰς τὰ σχολεῖα, πῶς κατόρθωσες νὰ ρίψῃς κάτω τέσσαρας φορὰς τὸν Λεοπόλδον, χωρὶς νὰ φαίνεσαι ὅτι τὸν ἐγγίζεις καθόλου;

Ὁ Λεονάρδος ἐμειδίασε.

— Τοῦτο, ὑπέλαβεν, ἐξηγεῖται διὰ τοῦ ἀπλουστεροῦ τρόπου. Προορισθεὶς νὰ ζῶ ἐν τῷ μέσῳ ἐργατῶν — μεταξὺ τῶν ὁποίων ὑπάρχουν καὶ τίμιοι ἀνθρωποὶ ἔτοιμοι ν' ἀκούωσι τὸ καλὸν τους — οἴτινες εἶναι φιλόνοικοι, κτηνώδεις καὶ ἡλίθιοι, ἐναντίον τῶν ὁποίων πρέπει νὰ ὑπερασπισθῶμεν, καὶ γνωρίζων πάντα ταῦτα, ἠθέλησα, διερχόμενος τῶν Παρισίων, νὰ λάβω μαθήματα ἰδιαιτέρως τινὸς τέχνης, εἰς τὴν ὁποίαν ἔκαμα μερικὰς προόδους, ὡς πρὸ ὀλίγου εἶδατε. Ἐὰν ἐπιμένῃς Ἀντώνιε, θὰ σοι διδάξω τὴν τέχνην αὐτήν, καὶ θὰ κατορθώσῃς νὰ ὑπερασπίσῃς τὸν ἑαυτόν σου κατὰ τοῦ ἀρχιβολιστοῦ, ἢ καθ' οἴουδῆποτε ἄλλου ἀχρείου, ὁ ὅποιος θὰ ἤθελε νὰ καταχρασθῇ τῆς δυνάμεώς του.

— Δέχομαι, Λεονάρδε, καλέ μου Λεονάρδε, ἀνεφώνησεν ἐνθους ὁ Ἀντώνιος· δὲν θέλω πλέον νὰ μάθω τὴν ἰχνογραφίαν, τὴν ἀντιγραφὴν τῶν σχεδίων, καὶ τὴν ἀριθμητικὴν, ὅπως μοῦ ὑπεσχέθης διδάξέ με μόνον νὰ ζυλοκοπῶ τὸν Λεοπόλδον, καὶ δὲν θέλω περισσότερα. Ναί, θέλω νὰ τον σκοτώσω, νὰ τὸν κυλίσω κατὰ γῆς, νὰ τὸν...

— Ἄ! τί καλὸς χριστιανὸς εἶναι, ὁ ἐξάδελφός μου Ἀντώνιος! εἶπεν ἡ Γερτρούδη μορφαζούσα· ὁ δυστυχὴς εὗρίσκεται εἰς κακὴν κατάστασιν· μὴ τὴν ἀλήθειαν, τὸν λυποῦμαι.

— Λοιπὸν ὅσον τὸν λυπᾶσαι, τόσον αἰσθάνομαι περισσοτέραν ὄρεξιν, νὰ τοῦ σπᾶσω τὰ πλευρά, ἀπήντησεν ὁ ζηλότυπος Ἀντώνιος.

[Ἐστία· ἐπιχρῆμα]

Αἱ Φιλικαὶ Πληροφορίαι

[Ἐκ τῶν τοῦ *Louis Leroy*].

Δὲν ὑπάρχει χειροτέρα ταύτης παγίς. Σε φορτόνονται διὰ νὰ τοὺς πληροφωρήσῃς ἐὰν ἡ δεσποινίς Α... εἶναι ἐνάρετος ἢ ἐὰν ὁ κ. Β... εἶναι τίμιος. Ἐὰν δὲν ἀπαντήσῃς θεωρεῖσαι ἀνάγωγος, δὲν ἔχεις δὲ τὸ δικαίωμα νὰ διώξῃς τοῦ οἴκου σου τὸν ἀδιάκοιτον ὅστις ἐπ' ὠφελείᾳ του σὲ μεταχειρίζεται ὡς ἀστυνομικὸν ὑπάλληλον. Ἐπειτα ὅταν κύψῃς πλέον κατηφῆς τὸν αὐχένα καὶ εἴπῃς τὴν ἀλήθειαν, οἱ ἐνδιαφερόμενοι λέγουσιν ἕκαστος ἑκατέρωθεν, ὁ πενθερός π. χ. εἰς τὸν γαμβρὸν :

— Λυποῦμαι τὰ μέγιστα, φίλτατέ μου, ἀλλ' ὁ φίλος σας κ. Γ... μ' ἐσυμβούλευσε νὰ μὴ πραγματώσω τὸν μετὰ τῆς θυγατρὸς μου γάμον σας.

Καὶ ὁ γαμβρὸς εἰς τὸν πενθερόν:

— Πιστεύσατέ με ὅτι ἐλυπήθην εἰλικρινῶς, ἀλλ' εἰς, τοῦ ὁποίου ἰδιαιτέρως ἐκτιμᾶτε τὴν ἔξοχον εὐθύτητα, μ' ἔδωκε νὰ ἐννοήσω ὅτι ἡ κόρη σας δὲν εἶχεν ἴσως... δὲν ἦτο ἴσως ἀκόμη ἀξία... μ' ἐννοεῖτε;

Καὶ ἰδοὺ εὗρίσκεσθε εὐθὺς ἐν μέσῳ δύο ἐχθρῶν πρῶην φίλων σας. Περὶ τούτου ἀναφερόμεν ἀνέκδοτον.

**

Ὁ Ἰσιδώρος Ἰσιδώρου σκληρῶς ὑπέφερον ἐκ τῶν τοιοῦτου εἶδους πληροφωριῶν ἄς ἠναγκάσθη νὰ δώσῃ.

Τὴν πρώτην φορὰν ἐπρόκειτο περὶ γάμου φίλου τοῦ τινος. Πρωτὰν τινὰ εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιόν του ἀνὴρ ὠρίμου ἡλικίας, σοβαρὸς καὶ ταινιοφόρος, τοῦθ' ὅπερ εἰδείκνυν ὅτι ἦτο παρασημοφορημένος.

— Κύριε, εἶπεν ὁ ἐπισκέπτης, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς εἴπω ὅτι εἶσθε τίμιος ἀνὴρ.

— Εὐχαριστῶ, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Ἰσιδώρος.

— Αἱ πληροφορίαι τὰς ὁποίας ἔλαβον δι' ὑμᾶς οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν μοι παρέχουσι.

— Ἄ!... ἐλάβατε πληροφωρίας;

— Μάλιστα, κύριε.

— Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς ἐρωτήσω πρὸς τίνα σκοπὸν;

— Ἐχω, κύριε, κόρην, τὸ χάριμα, ἢ παρηγορία, τὸ κόσμημα... τῶν ψαρῶν τριχῶν μου.

Ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ σοβαροῦ τούτου ἀνδρὸς πίπτει δάκρυ μόλις διακρινόμενον.

— Ἄ! ἔχετε κόρην... τὸ χάριμα, τὸ κόσμημα... ἀποκρίνεται ὁ Ἰσιδώρος.

— Μάλιστα, κύριε. Καὶ ἐννοεῖτε ὅποσον εὐθύνομαι διὰ τὸ μέλλον της.

— Τὸ ἐννοῶ.

— Μέλλω νὰ τὴν ὑπανδρεύσω μετὰ τινος φίλου σας, με τὸν κ. Παιντάν. Γνωρίζετε τὸν κ. Παιντάν;

— Πολὺ καλά.

— Λοιπὸν, κύριε, πολλαχόθεν ἔλαβον

Πληροφορίας περί τοῦ μέλλοντος γαμβροῦ μου, αἱ ὁποῖαι ὁμῶς ἐπεθύμουν νὰ ἦσαν μάλλον εὐχάριστοι.

— Διάβολε!

— Μάλιστα. Ἐν ᾧ εὐρισκόμενη εἰς μεγάλην στενοχωρίαν, ἕνεκα τῶν δυσαρέστων αὐτῶν πληροφοριῶν, ἐσυλλογίσθη ὕμᾶς, κύριε. Ἐχῶ τὴν τιμὴν νὰ σᾶς γνωρίζω ἐκ φήμης καὶ διὰ τοῦτο ἐσυλλογίσθη ὅτι θὰ ἐνοούσατε τὰς βρασάνους μου καὶ ὅτι θὰ μ' ἐλυπησθε.

— Ἀλλὰ, κύριε, δὲν ζητῶ καλλίτερον παρά...

— Εὐχαριστῶ. Σᾶς εἶχα πολὺ καλὰ κρίνη.

Καὶ μειδίαμα εὐάρεστον ἤνθησεν ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ ἐπισκέπτου.

— Λάβετε, σᾶς παρακαλῶ, τὴν καλωσύνην νὰ με πληροφορήσητε εἰλικρινῶς περὶ τοῦ χαρακτήρος τοῦ φίλου σας. Εἶναι καθήκον τιμῆς αὐτό, καὶ δὲν εἰμφορεῖτε νὰ τ' ἀποφύγητε.

— Χμ!... χμ!... μοῦ ὑπόσχεσθε ὁμῶς ἐντελῆ ἐχεμύθειαν.

— Ἄ! κύριε!.. βεβαιωθῆτε...

— Καλὰ. Σᾶς λέγω λοιπὸν ὅτι ὁ Παιντάν εἶναι ἄριστος νέος, ἀλλὰ... ὁ χαρακτήρ του εἶναι... πῶς νὰ σᾶς εἶπω;... ἀνυπόφορος, μάλιστα, ἀνυπόφορος. Ἀλλὰ δὲν πταίει αὐτός, πταίει μόνον τὸ κρασί.

— Πίνει;

— Τὸν περιδρομον. Ἀλλ' ἐκτὸς τούτου εἶναι ἀνὴρ τίμιος, εὐθέος χαρακτήρος, γενναῖος καὶ μὴ ἐγκαταλιπὼν ἀνάνδρως τὰ τέκνα του.

— Ἐχει τέκνα;

— Δὲν τὸ εἰξεύρατε; ὦ! διάβολε! διάβολε!

— Καὶ πόσα ἔχει;

— Δύο ἢ τρία.

— Ἀπὸ ποῖαν;

— Ἀπὸ πολλὰς.

— Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ, κύριε. Τώρα τὸν ἔμαθα πολὺ καλὰ.

— Πρὸ πάντων ἐχεμύθειαν!

— Μήπως ἔχετε τὴν πρόθεσιν νὰ με προσβάλητε ἀμφιβάλλοντες περὶ τούτου;

Ὁ ἐπισκέπτης ἀπομάσσει τὸ δάκρυ του καὶ ἐξέρχεται, ἀφ' οὗ πρῶτον σφίγγη φιλικώτατα τὴν χεῖρα τοῦ Ἰσιδώρου.

* *

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ὁ φίλος Παιντάν εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Ἰσιδώρου μετὰ τὸ ὄμμα ἀπαστρέπτον ἐκ τῆς ὀργῆς, μετὰ ἀγρίαν τὴν ὄψιν καὶ μετὰ σιγάρων τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει ἔτι ἀνάψη. Κακὸν σημεῖον.

— Καλημέρα, Παιντάν, τῷ λέγει ὁ Ἰσιδῶρος δι' ἡσυχου φωνῆς.

— Νὰ σοῦ 'πῶ! ἀπαντᾷ ὁ φίλος τοῦ οἴνου. Πῶς ἐτόλμησες, σύ, φίλος μου, νὰ με κατηγορήσης εἰς ἐκεῖνο τὸ ζῶον τὸν Πιτέρο, ὁ ὁποῖος σοῦ ἐζήτησε πληροφορίας περὶ ἐμοῦ;

— Ἐγώ;

— Κάμε τάχα τὸν ἀνήξερο! Μοῦ τὰ εἶπεν ὄλα, ὄλα!.. Ἀκούεις; ὄλα!...

— Τί ἀχρεῖος!

— Ἄ! Ἰσιδῶρε, ἀποπληξία 'κόντεψε

νὰ μοῦ ἔλθῃ ὅταν με εἶπεν ὅτι ἔχω ἔξ παιδιά!

— Ἀλλ' ἐγὼ εἶπον δύο ἢ τρία.

— Ἐξ παιδιά, μοῦ εἶπεν ὁ Πιτέρο, καὶ ἀπὸ ἔξ διαφόρους γυναῖκας, ἄθλιε!

— Καλὲ τί ἀκούω!

— Χωρὶς νὰ λογαριάσω τὸ κρασί τὸ ὁποῖον πίνω, χωρὶς νὰ ἐντραπῶ, εἰς τὸ χειρότερον οἶνοπωλεῖον μετὰ τὸν τυχόντα.

— Πολὺ ὀλίγον ὠμίλησα περὶ οἴνου. Ἀλλὰ, Παιντάν, ἔλα κάθησε νὰ...

— Κατέστρεψες τὸν βίον μου, τὴν καρδίαν μου, τὴν περιουσίαν μου, ὄλα, ὄλα! Δὲν μοῦ μένει ἄλλο παρά ν' ἀποθάνω καταρῶμενός σε! Χαῖρε, βρωμερὸν ὄν!

* *

Ἡ γλυκόξινος αὐτὴ σκηνὴ ἐνέβαλεν εἰς πολλὰς σκέψεις τὸν Ἰσιδῶρον, αἱ δὲ περὶ πληροφοριῶν ἰδέαι του παραδόξως ἐτροποποιήθησαν. Ὑπὸ τῶν ἐντυπώσεων τούτων κατεχόμενος δέχεται τὴν ἐπίσκεψιν σεβασμίας κυρίας.

Τὴν φορὰν ταύτην πρόκειται περὶ ἐνὸς μικροῦ ἀνοήτου ἐρασθέντος τῆς δεσποινίδος Ῥόζας Κόλα, πλυντριάς, καὶ κατοικουμένης εἰς τὴν αὐτὴν οἰκίαν εἰς ἣν καὶ ὁ Ἰσιδῶρος.

— Μάλιστα, κύριε, λέγει ἡ σεβασμία κυρία, ὁ Γουσταβὸς ἀγαπᾷ μανιωδῶς τὴν νέαν αὐτὴν, ἡ ὁποία, καθὼς με βεβαιοῦ, εἶναι πολὺ ἐνάρετος. Ἐννοεῖτε ὅτι πολὺ ὀλίγον ἐνδιαφέρομαι περὶ τῆς περιουσίας, ἄς γίνῃ εὐτυχῆς ὁ υἱός μου καὶ θὰ σᾶς εὐλογῶ καθ' ὅλην τὴν ζωὴν μου.

— Ἀλλὰ, κυρία μου, τί θέλετε νὰ σᾶς εἶπω!

— Πολλὰ καλὰ περὶ τῆς μελλούσης νύμφης μου, ὅσον τὸ δυνατόν εἰμφορεῖτε.

— Πολὺ καλὰ. Ἡ δεσποινὶς Ῥόζα μοὶ ἐράνην χαριεστάτην.

— Δὲν εἶν' ἀλήθεια;

— Ὁ δὲ ἀνὴρ ὅστις θὰ τὴν νυμφευθῇ οὐδέποτε θὰ παύσῃ ὢν εὐτυχῆς.

— Πιστεύετε;

— ὦ! εἶμαι βεβαιότατος.

— Τὰ δε ἦθη της, κύριε, πῶς σᾶς φαίνονται;

— Καλλίστα.

— Ἀχ! τί εὐτυχία!

Ἡ μήτηρ τοῦ Γουσταβου ἀναχωρεῖ ἀφ' οὗ διεβεβαίωσε τὸν Ἰσιδῶρον περὶ τῆς εὐγνωμοσύνης της. Ἀλλ' ὀλίγους μῆνας μετὰ τὸν γάμον, ὁ Ἰσιδῶρος δέχεται δευτέραν ἐπίσκεψιν τῆς σεβασμίας κυρίας.

— Ἄ! κύριε, εἰς ποῖαν παγίδα ἐροῦψατε τὸν υἱόν μου καὶ ἐμέ!

— Πῶς, κυρία;

— Ἡ καλὴ σας Ῥόζα Κόλα ἐκοιμήθη πάλιν ἐξω ἀπόψε. Εἶναι κακίστης διαγωγῆς, προχθὲς μάλιστα τὸ ἐσπέρας τοῦ σαββάτου ἐχόρευεν ὅλην τὴν νύκτα χωρὶς νὰ τὸ εἰξεύρωμεν.

— Μ' ἐκπλήττετε.

— Ν' ἀπατήσητε τοιαυτοτρόπως μίαν δυστυχῆ μητέρα! Ὁ Θεὸς θὰ σᾶς τιμωρήσῃ, κύριε, θὰ σᾶς τιμωρήσῃ!

— Ἄ! μὰ αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται, λέγει ὁ Ἰσιδῶρος. ὅταν ἡ κυρία τὸν ἀφῆκεν, εἶτε

καλὰ εἶτε κακὰ λέγω, ὄλο ἀνοησίαις κάμνω. Ἄ! ἂν με ἔξανακούσουν νὰ εἶπω καλὰ ἢ κακὰ πλέον νὰ με κρεμάσουν!

* *

Μετὰ τινὰς ἡμέρας λαμβάνει ἐπιστολὴν ἐκ τινὸς ὠραίας χήρας παρακλούσης αὐτὸν νὰ μεταβῇ εἰς τὴν οἰκίαν της ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον. Σπεύδει πρὸς αὐτὴν καὶ ἀπελπὶς μανθάνει ὅτι πρόκειται νὰ δώσῃ πληροφορίας αὐθις. Ἡ χήρα μέλει νὰ νυμφευθῇ ἕνα ἱλαρχον, πρῶτον ἐξάδελφον οὗ Ἰσιδώρου.

— Λοιπὸν, ἀγαπητὲ κύριε Ἰσιδῶρε, εἶναι καλὸς ὁ ἐξάδελφός σας;

— Ἄ! ἠλλαξίχτε τὸν καθρέπτην τῆς αἰθούσης σας;

— Μάλιστα... Ἀλλὰ δὲν μοὶ λέγετε τίποτε περὶ τοῦ ἐξάδελφου σας;

— Ἐπροτίμων τὸν παλαιόν.

— Πῶς, τὸν παλαιόν;

— Δῆλα δὴ τὸν ἄλλον καθρέπτην. Ἦτο καλλίτερος, τὸ δὲ πλαίσιόν του...

— Μὰ σᾶς παρακαλῶ...

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας. Τί θέλετε;

— Εἰπέτε μοι περὶ τοῦ ἱλαρχου τίποτε.

— Ἄ! ἔχει ὠραῖον βαθμόν. Ἐγὼ ὁμῶς προτιμῶ τὸν βαθμόν τοῦ ταγματάρχου. Ἀλλὰ θὰ μοῦ ἀποκριθῆτε ὅτι ὁ βαθμὸς τοῦ ἀντισυνταγματάρχου...

— Με περιπαίζετε, κύριε Ἰσιδῶρε.

— Ἄ! ποσὸς! τί ἰδέαν ποῦ ἔχετε! Ἐρωτήσατέ με καὶ θὰ σᾶς ἀποκριθῶ.

— Ὁ ἱλαρχος εἶναι καλὸς διὰ σύζυγος;

— Ἄ! τί ὠραῖον πρᾶγμα ποῦ εἶναι ταιριασμένον ἀνδρόγυνον!

— Θὰ εἶμαι εὐτυχῆς μετ' αὐτοῦ;

— Ἀξίζετε νὰ εἰσθε, κυρία.

— Ἀλλ' ἐπὶ τέλους νὰ ἐπιβίω ὅτι θὰ εἶμαι εὐτυχῆς;

— Θὰ ἦτο δυστύχημα ἐὰν δὲν ἐγένεσθε εὐτυχῆς.

— Καλὰ, ἐννοῶ! Διέγνωσα τὴν ἀλήθειαν! Κύριε Ἰσιδῶρε, ποτὲ δὲν θὰ γίνω ἐξάδελφός σας.

— Ἀλλὰ, κυρία...

— Ἀρκετὰ, περιττὰ τὰ περισσώτερα λόγια. Ἐννόησα.

Τὴν ἐπιούσαν, ὁ ἱλαρχος πλήρης ὀργῆς συναντᾷ τὸν Ἰσιδῶρον καὶ τὸν ἀρχίζει μετ' ὕβρεις διὰ τὰς δυσαρέστους πληροφορίας τὰς ὁποίας ἔδωκε περὶ αὐτοῦ.

— Καὶ ὁμῶς δὲν εἶπα τίποτε, ἀνέκραξεν ὁ δύστηνος Ἰσιδῶρος.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἀπήντησεν ὁ ἱλαρχος, ὅταν σιωποῦν εἶναι τὸ ἴδιον ὡς νὰ κατηγοροῦν.

— Ἄ! μὰ 'ς τὸ διάβολο λοιπὸν, ἀνακραῖζει ὁ Ἰσιδῶρος εἰσερχόμενος εἰς τὴν οἰκίαν του. Λέγω τὴν ἀλήθειαν, μοῦ λέγουν ὅτι ψεύδομαι, δὲν λέγω τίποτε, τὸ αὐτὸ μοῦ συμβαίνει. Ἄ! μὰ ἂν μοῦ ζητήσουν κάμμιαν φορὰν πληροφορίας πάλιν, θὰ προτιμῶ νὰ κόψω τὴν γλῶσσά μου παρά νὰ ἔγῳ λέξι πλέον!

Γ. Α. ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ